

Adventszemle

Havonta megjelenő tájékoztató és ihlető jellegű folyóirat a Krisztus visszajövetelére várakozók számára • 2010. május

GONDOLATOK A TITOKZATOSSÁG KERESÉSÉRŐL

ŐRIZD MEG
EZT AZ EMBERT!

MIKÁL
LELKÜLETE

TARTALOM

Vezércikk

- 3 Virágnylás hava
Virgiliu Peicu

Lelki élet

- 4 ... Krétában hagytalak
dr. Dan Opiş

Bibliai történelem

- 6 A falakon túl
Laurenţiu Ionescu

Teológia

- 8 Gondolatok a titokzatosság kereséséről
Kevin Morgan

Külmisszió

- 10 Boldog betegek
Bota Hájnal

Imádkozz és dolgozz

- 12 Az élet megszervezése
Lowell C. Cooper

Gyakorlati kereszténység

- 14 Én szerzek fellendülést, én hozok
megpróbáltatást
Remus Benţa

- 15 Imádkozz, és jót cselekedj!
Adalbert Ghejan

Ifjúság

- 16 Az „én időm” és az „Ő ideje” között
Robert Mandache

Nevelés

- 18 Felkészítő nevelés az új föld számára
Constantin Popescu, Carmen Mihai és
Daniel Brânzan

Család

- 20 A kútnál
Romulus Chelbegeanu

Külkapcsolatok

- 21 Az Adventista Egyháznak támogatnia
kell értékeit
Elizabeth Lechleitner / ANN

Nevelés

- 22 Forradalom az egészséges életért
Dr. Valentin Nădăşan

Szombatiskola

- 23 Őrizd meg ezt az embert!
Ciprian Iorgulescu

A presbiter rovata

- 24 Mikál lelkülete
Cornel Dărvăşan

Női Misszió

- 25 Segíts, Uram, kedves maradni!
Marta Răducanu

Hírek

26

Olvasóink kérdezték

- 28 Mindent szabad?
Florin Lăiu

Gyermekoldal

- 30 Egy igazi barát
Adela Băncău

Szívtől szívig

- 31 Szeretni mindvégig
Daniel Delcea

ADVENTSZEMLE

A Romániai
Hetedik Napot Ünneplő
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsóítsuk határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

2010. május

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu

Szerkesztő: Kovács Judit

Fordította:
Mezei Áron
Oprea Adél Emő

Műszaki szerkesztő: Szöcs Erzsébet

Készült a Viaţa şi Sănătatea Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Branişte nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413,
0740-904246
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

Virágnylás hava

*Mert ímé a tél elmult, az eső elmult, elment.
Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött,
és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön.*

*A fügefafa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban
vannak, jóillatot adnak; kelj fel én mátkám,
én szépem, és jöjj hozzám!*

VIRGILIU PEICU

Énekek éneke 2:11-13

Mi lehetne kedvesebb és szebb a Földön, mint egy virág? Észrevettem, hogy az emberek nem figyelnek a virágokra. Elmult a cseresznyevirágok ideje, és én jóformán nem is láttam.

Az első dolog, amit Ádám a teremtés után meglátott, az a virágos mező volt. Nyugtatóan hatott rá a látvány, és mosolyt csalt az arcára.

Valamennyien keressük a nyugalmat, attól függetlenül, milyen néphez tartozunk. Némelyek megtalálják a virágok szépségében, de a legtöbben jóformán nem is látják tavasszal a virágba borult természetet. Csupán távolról üdvözlük a fehérülő ágakat, mint valamely behavazott és fényes szépségeket. Beérik egy felületesebb tekintettel. Persze, ez túl kevés.

Valamit szem elől veszítünk, jobban mondva, nem is érdekel bennünket.

Azt hiszem, elvesztettük a képességet arra, hogy gyöngédség és szépség által megtaláljuk az életerőt.

A virágszirmok megcsodálása szívünkbe lop még egy kis részletet az isteni erőből, és bölcs megértéssel ruház fel. Jól kiéletezett, két élő szabályt találunk itt, amely megvéd az időtől és szeretetlenségtől, s megtanít szépen élni.

Valamennyien egyetértünk azzal, hogy a virágok által érzéseinket kifejezésre juttathatjuk. A virágajándékozás, bármilyen egyszerű tett is, felér ezer szóval. A virágoknak összetett és rejtett jelentőségük van. Vannak olyan virágok, amelyeket csak barátok adnak egymásnak, virágok, amelyeket nagy hűhóval adnak át különleges ünnepség keretében, de olyanok is, amelyeket hétköznapi ajándékként nyújtanak. A virágok helyettünk közlik a megajándékozottal, hogy tiszteljük és értékeljük. Akár drága, akár kevésbé drága virágokat adunk át, a bámulat, a ragaszkodás, a közeledés jelképe maradnak, s elmondják azt, amit mi nehezen fejeznénk ki.

A mítoszok, bibliai szövegek, tanító mesék gyakran megpróbálták leleplezni a virágok jelentőségének titokzatoságát. Az 1700-as években II. Károly, svéd király új nyelvezetet vezetett be Európába azzal, hogy Perzsiából behozta az ún. virágnyelvet. A következő században számos tanulmány jelent meg ennek kapcsán. Egy egész beszélgetéssel felérhet egy egyszerű virágcsokor. Némelyek azonban azt mondhatnák, hogy napjainkban, amikor az információ a gondolat sebességével közlekedik a földgolyó egyik szélétől a másikig, amikor adva van az e-mail lehetősége, a virágnyelv használata értelmét veszíti.

Am bármennyire is továbbfejlődne az emberiség és bármilyen sok kommunikációs eszköz is jelenne meg, a virágok mindig a szeretet hírvivői maradnak, jelentőségük pedig továbbra is fontos marad. Ezért Isten úgy döntött, hogy már a teremtés óta a virágok látképével és az általuk szerzett mosollyal örvendeztet meg. Azt hiszem, hoy Isten a májusi hónappal, a virágok hónapjával kezdte meg alkotói munkáját, ezért is nevezték el őseink e hónapot virágnylás hónapjának („virágosnak”, ahogy a román *florar* megnevezés sugallja).

Mit üzen Isten, amikor a virágdíszes mezővel és a csillagos éggel lep meg minket? Szeretet bújjik meg egy virág-számban, és reménység támad a csillagos ég láttán. A minden virágban meglévő isteni tökéletesség és ragyogás betölti annak lelkét, aki a virágnyelvet alkalmazza. Isten szeretetének egyik csodálója így nyilatkozott a virágok láttán: „a virágok ismerete segít meglátnod, meghallanod, kijelentened, hogy minden sejt, minden szírom, minden virág ezt kiáltja színe és illata nyelvezetével: Isten azért teremtett engem, mert szeretett téged, emberfióka! Ő odanyújtja neked a virágok arcát, hogy megsimogasd tekintetteddel és lelkeddel, mint ahogy a szülői szeretet teszi fia vagy lánya iránt.”

Isten a virágok által is szeretet minket. És olyannyira messzire megy jósgával, hogy illatát otthagyja azokon a kezeken, amelyek érted összetörtek a Golgotán.

„...Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön. A fügefafa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj hozzám!” (ÉÉ 2:12-13). ■

...Krétában hagytalak

DR. DAN OPRIS,
a kolozsvári Dinamis
gyülekezet presbitere

Pál apostol Titushoz intézett szavaiban van egy kifejezés, amely egy időszakban különösen nyugtalanított, amikor az őskeresztény egyház történetével, elveivel és szervezési módjával foglalkoztam. Most sem mondhatom, hogy ezek a szavak teljesen világosak előttem, de most már egy másfajta nézőpontból szemlélem: „...rendelj városonként presbitereket...”. Miért nem azt mondja Pál, hogy: „...rendelj gyülekezeteként presbitereket...”, hiszen a presbiter a gyülekezet fő szolgálattelvéje volt, nem pedig városi előjáró? Tévedett volna Pál, vagy tévedtek a másolók, miközben a Biblia szövegét írták, átírták és újraírták a századok folyamán? Ebben az esetben nem hiszem, hogy hibáról lenne szó, inkább egy olyan üzenetről, amelyet az általa közvetített jelentések és értékek teljeségében kell szemlélnünk.

Igen, Pál itt azt mondta, amit valóban mondani akart, hogy Titusnak presbitereket kellett „a városokba” helyezni, mivel a gyülekezetet a városban és a városért létezett. A gyülekezet tagjai a városban voltak, a városlakók áldására. „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5:14), mondta Jézus Krisztus a követőinek, és ahhoz, hogy bevilágít-hasd a várost, abban kell tartózkodnod, és láthatónak kell lenned. A Titus által kinevezett presbitereknek az volt a hivatásuk, hogy a gyülekezetekkel együtt, amelyben szolgáltak, *gyülekezetté* alkítsák a várost.

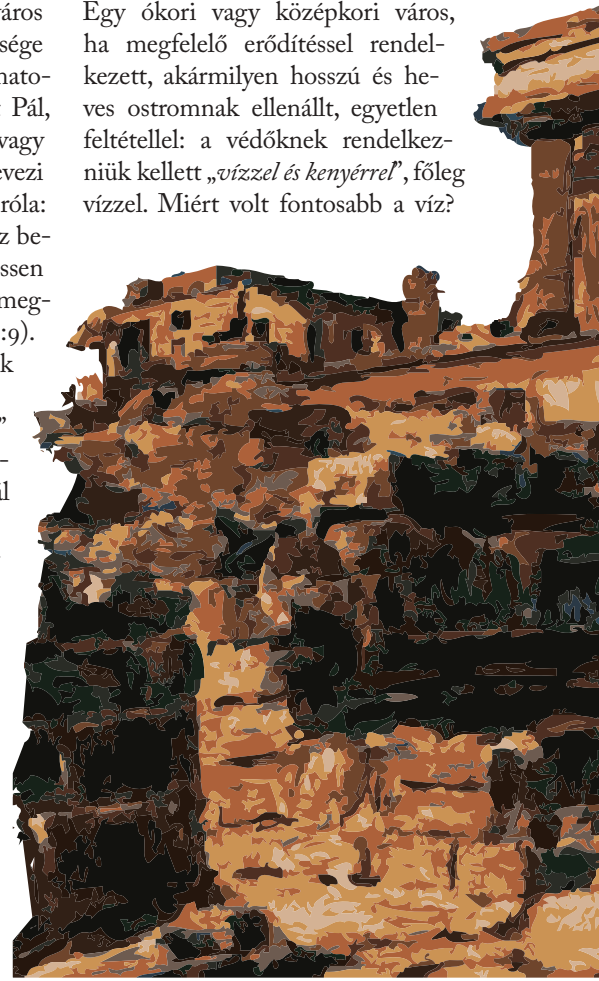
Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam.

Titusz 1:5

De Pál szavait – „rendelj városonként presbitereket” – más nézőpontból is szemlélhetjük. A gyülekezet tulajdonképpen egy város, és nem is akármilyen, hanem Isten városa, „hegyen épített város” (Mt 5:14). És az Úr szavai szerint egy hegyen épített város nem maradhat elrejtve, főleg ellensége és Isten ellensége előtt. Folyamatosan ellenségeinek céltáblája, ezért Pál, amikor leírja Titusnak a presbiter vagy püspök – ahogyan a 7. versben nevezi – erényeit, a következőt jelenti ki róla: „...aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket” (Tit 1:9). Az egyház ellen irányuló támadások valósága és intenzitása sohasem volt nagyobb, mint „a világ végén” (Mt 24:3). Igen, az egyház háborúban van, és a presbitereknek – Pál szavai szerint – le kell győzniük az ellenszegülőket, és fel kell készíteniük azokat, akiket szolgálnak, hogy megálljanak az ellenség támadásával szemben. Titus 1:7 versében az apostol a presbiterek erényei közé sorolja a békességre törekvést, vagyis hogy ne legyen *verekedő*, azaz erőszakos. Hogyan tudsz harcolni, ha nincs fegyver a kezvedben?

Szeretném, ha kissé elidőznénk egy harctípusnál, amely a lehető leginkább mentes az erőszaktól, ugyanakkor hatékonyan segít szembe szállni az ellenséggel. Isten egyházát vagy városát maga

Isten építette, és pedig Sziklára. Az ellenség megostromolhatja, de nem veheti be, ezért nekünk, védőknek, nem kellene olyan nagy hangsúlyt fektetni a védőfalakra vagy az Istentől kapott fegyverzet forgatásának képességére. Egy ókori vagy középkori város, ha megfelelő erődítéssel rendelkezett, akármilyen hosszú és heves ostromnak ellenállt, egyetlen feltétellel: a védőknek rendelkezniük kellett „*vízzel és kenyérrel*”, főleg vízzel. Miért volt fontosabb a víz?

A válasz egyszerű: a kenyeret és más élelmiszert jóval előre fel lehetett halmozni, míg a víz megléte egy folyamatos összeköttetést feltételezett a forrással. Semmi szín alatt nem akarom alábecsülni a kenyér jelentőségét a keresztény harcos számára, és meggyőződésem, hogy mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy az „élet kenyere” és a győzelem szorosan összetartoznak, de most szeretnék inkább a *vízről* beszélni.

Két lehetőség biztosíthatja bármilyen körülmények között egy város friss vízzel való ellátását: vagy a határain belül van a „forrás”, ásott kutak vagy természetes források formájában, vagy a város össze van kötve a területén kívül eső forrással. Mivel egy „hegyen épített város” általában nem rendelkezik önálló vízforrással, a túlélés érdekében a lakóknak, a vezetőknek keresniük kell egy forrást a városon kívül. Ilyen esetben be kell tartani egy alapelvet, éspe- dig, hogy a forrás legyen természetes, és folyamatosan biztosítsa az ivóvizet. Ha csak a kútásás lehetősége marad, hogy talajvizet tárjanak fel, vagy – még rosszabb – a csapadék meggyűjtésének lehetősége, az majdnem egyenlő a ha-

lálós ítélettel a város számára. Isten városa lakóinak, az egyház tagjainak hasonlóképpen kell cselekedniük, meg kell

találniuk a forrást, amely nem szárad ki, és amely valóban „élő vizet” biztosít. Hajlamosak vagyunk saját kutakat ásni, vagy a mások által ásott kutakat használni, de Isten figyelmeztet: „Mert kettős gonoszsgot követett el az én népem: Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak magoknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet” (Jer 2:3). Isten felszólít minket, hogy „ne keressünk idegen kutakat”, hiszen rendelkezésünkre áll az egyetlen igazi „élő vízför-rás”, amely „...örök életre buzgó víznek kútfeje” (Jn 4:14 u.r.).

Ha egyszer felfedezzük ezt az élő vízför-rást, megtettük az első nagyon fontos lépést, amelyet azonban további lépéseknek kell követniük. Ahhoz, hogy a város folyamatosan rendelkezessen ezzel a vízzel, be kell vezetni azt a falakon belülre. Ha Jézus rajtunk kívül marad, bár felfedeztük Őt, vagy a városon kívül, amelyben élünk és szolgálunk, az a nagy veszély fenyeget, hogy a minket állandóan ostromló ellenségnek sikerül elválasztani a Forrástól. A város Ura azt a feladatot bízta a város szolgálóira, hogy legyenek „vízvezetékek”, melyeken keresztül a lakókhöz juthatnak ennek a víznek az áldásai. Itt jelentős kockázat veszélye is fennáll: lehetnek látványosak és figyelemfelkeltőek (még 2000 év elteltével is), kiváltják a csodálatot, ugyanakkor – éppen az említett sajátosságoknak köszönhetően – az ellenség könnyű céltáblájává is válnak.

Nem kell az egész építménynek tönkremennie, elég, ha csak a szerkezet egy elemét eltávolítják, és máris működés-képtelen az egész. Egy szolgálattevőnek inkább olyan vízvezetékhez kellene hasonlítania, mint amit Salamon épített, hogy Meggidó városának vizet biztosítson. Ezt a vízvezetékét a sziklába ásták, nem volt feltűnő a szem számára, egyszerű, ugyanakkor hatékony volt.

Végül, ha az előbb említett két fel-tétel megvalósult, már csak az a fontos, hogy a víz eljusson a szomszjas emberhez olyan állapotban, amilyen a „forrásnál” volt, mert semmi sem tesz rosszabbat a szükségben levőnek a „mérgezett” víznél. A történelem során megtörtént, hogy egész városok pusztultak el a fertőzött víz miatt. Jézus Krisztus fontos leckére tanít minket Mt 24. fejezetében a harcról, amit vívnünk kell, és a „víz” szerepéről ebben a harcban: „Vigyázzatok, hogy valami módon senki el ne hitessen” – ez ennek a szakasznak a kulcs-felvezetése, mert „hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről”, de ezek nem a mi „hábo-rúink”, „nemzet támad nemzet ellen, ország ország ellen”, de ezek sem a mi „harcaink”, „...kínozni fognak, és halál-ra adnak majd titeket...”, de még ezek sem a mi „harcaink”, „sok hamis pró-féta támad, akik sokakat elhíthetnek...”, ha lehetséges, még a választottakat is”. Igen az Úr erre figyelmeztet minket, igazából ez a „mi harcunk”. Ünneplés figyelmeztetés ez a *mérgezett vízre* vonatkozóan, amely látszólag semmiben sem különbözik az *élet víztől*, de ha megisszák, a *halál vízévé* válik, és nem akármilyen, hanem az örök halálé. Tet-szik, hogy Mt 24:24 versében, ahol az Úr figyelmeztetése elhangzik, van egy pontosítás a csalás munkájára vonatkozóan, amely a választottak ellen irányul, éspe- dig az, hogy „*ha lehetséges*”. De be kell ismernünk, hogy ez a pontosítás, azzal együtt, hogy Isten támogatást ígért, egy ünneplés figyelmeztetés is arra nézve, hogy az a *ha* nem Isten-től függ, sem az Ő erejétől, mellyel meg-véd az ellenség támadásaival szemben, hanem attól, hogy megengedjük-e az *élet vízének*, hogy biztosítsa számunkra a győzelmet és az örök életet. ■

A nagy küzdelem városai

A falakon túl

dr. LAURENȚIU IONESCU, teológianár

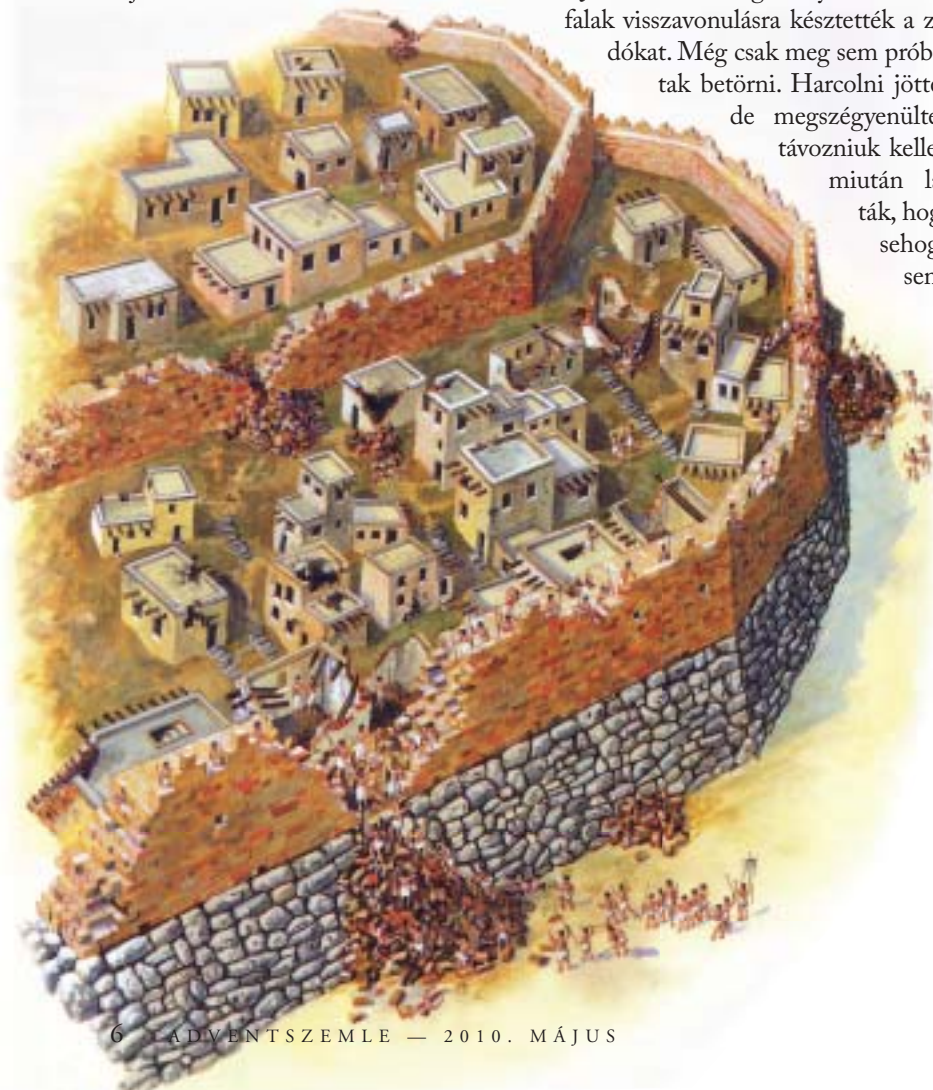
AJordán völgyében magaslott Jerikó büszke vára, amelynek délceg falait már a messzi távoból látni lehetett. A város híres volt védelmi rendszeréről. Ismertsége azoknak a vastag falaknak volt köszönhető, amelyek két szezér elfért egymás mellett. Hányszor próbált már az ellenség áthatolni rajta! De lehetetlen volt a próbálkozás. A kor mérnökei feltalálták a leghatékonyabb védelmi rendszert. Így hát Jerikó évtizedeken keresztül legyőzhetetlen város hírében állt. Kőfalai voltak a büszksége: oly nagyok, hogy lakni lehetett rajtuk.

De egy napon mindez megváltozott. Ami akkor reggel történt, teljességgel érthetetlennek tűnt. A láthatáron feltűnt egy hadsereg, szép rendben felsorakozva. Papokból álló csapat volt. A zsidók Istenének trónját vitték, harcra készen, kígyózó sorokban. A csendet egyszeriből erőteljes hangzón törte meg, és félelmet keltett a városlakók szívében. Kezdetét vette az ostrom. Semmit sem tudtak a támadásról. Réműlettel várták a csatakiáltást, az ütések zaját, de semmi sem történt. Csak kürtzengés volt hallható, semmi más. Körbejárták a várost és elmentek.

Jerikó lakói megkönnyebbültek. A falak visszavonulásra készítették a zsidókat. Még csak meg sem próbáltak betörni. Harcolni jöttek, de megszégyenülten távozniuk kellett, miután látták, hogy sehogy sem

hatolhatnak át a város falain. Letáborozott csapatuk már csak a messzeségben látszott. Jerikó lakói örvendeztek. A falak újból megvédték őket. A város újra bevehetetlennek bizonyult. Még ha körül is vették volna, hogy ostromot indítsanak, akkor is megmenekülének. Több évre való élelem- és víztartalékaik voltak, hiszen kizárólag az ostrom idejére őriztek bizonyos vízforrásokat és rengeteg ételmiszert. Jóllehet előbb megijedtek egy kicsit, a veszély mégis elmúlt. Hallották, hogy a zsidók Istene, aki a pusztában vezette őket, hatalmas volt, szétválasztotta a tengert, majd rázúdította a hullámokat a fáraóra és seregére. Féltek, nehogy lerombolja Jerikó falait, de úgy tűnik, hogy a hozzájuk eljutott hírek – a szájról szájra terjedő pletykákhoz hasonlóan – túlzások voltak. Elérkezett az éjszaka. Jerikó lakói nyugodtan hajtották álomra fejüket, nem tudva, hogy eltelt felettük a kegyelem végének első napja.

A falak túloldalán a zsidó nép a hit harcát vívta. Milyen furcsán dolgozik Isten! Amit kért, az teljesen ellentmondott a háború minden törvényének. Elindultak támadni, és közben nagy zajt csaptak. Hogyan támadhatsz meg egy várost, ha közben tudatod a szándékodat annak lakóival? Valójában minden, ami történt, hihetetlen volt. A parancs úgy szólt, hogy vonuljanak fel a frigláda után, kürtöljenek, kerüljék meg a várost, és ne szóljanak egy szót sem. Ennyi! Így tettek, és semmi sem történt. Úgy tűnt, hogy valami nincs rendben. Tudták azonban, hogy Istennek megvannak a maga titkos tervei. Nekik csak engedelmességniük kell. Még csak beszélgetniük sem volt szabad egymás között. Hallgatniuk kellett. És így is tettek.

Másnap reggel Jerikó lakói riadtan ébredtek a kosszarvból készített kürtök egyhangú túlkölésére. Várták, hogy a kosok megtámadják a falakat. Azonban semmi sem történt! Összegyűltek, mert látni akarták a fejleményeket. Láttak hét túlkölő papot, akik a zsidók Istenének trónját hordozták, és felfegyverkezett férfiakat meg a népet. Körbejárták egyszer a várost, majd továbbálltak. Győzelem! Újból a falak győztek. Jerikó lakói nyugodtan folytatták mindennapi tevékenységeiket. Az örök figyelték a zsidó hadsereget, amely letáborozott a távolban. Éjszaka szállt Jerikóra. Lakói nem sejtették, hogy megint letelt felettük egy kegyelmi nap. Nyugodtan aludtak.

Jerikóban csak egy nő házában volt ez másként, Ráháb házában. Senki sem feküdt le, mindannyian várták a pusztítás pillanatát. Ez a nő, aki családjára szegényt hozott, minden rokonát összegyűjtötte. Eljöttek hozzá, mivel teljesen másnak tűnt, mint amilyenek addig ismerték. Tudták, milyen volt Ráháb, s hogyan adta magát arra a gyalázatos mesterségre. Senkit sem fogadott többé, amiután találkozott a héber kémekkel. Jerikóban halálbüntetés járt annak, akiről kiderült, hogy kémeket rejteget. Ő megtette, bár több haszna lett volna, ha elárulja őket. De valami történt e nővel. Félelemmel beszélt a zsidók hatalmas Istenéről. Meggyőzte ismerőseit, hogy térjenek be a házába. Békeszövetséget kötött a zsidó néppel és a zsidók Istenével. Ezek a kémek ígéretet tettek, hogy ha a támadás napján a házban maradnak, megmenekülnek. Már ez volt a második nap, és semmi sem történt. A hit és hitetlenség között vergődtek. Maradjanak vagy sem a házban? Mintha semmi sem történe.

A falakon kívül a zsidók táborában ugyanaz a hitharc zajlott: a várakozás, a hallgatás, a reménység küzdelme. Minden olyan lehetetlennek tűnt. Vajon meg fog valósulni? Csak a kiáltás szavától le fognak dőlni ezek a magas és vastag falak? Majdnem hihetetlennek látszott. Milyen jó, hogy Isten megtiltotta nekik a beszélgetést, míg körbejárták a várost. Így, csendben maradva, csak a túlkök szavát hallgatva, volt idő az imádkozásra. Olyan volt, mint az

ítélet napja. Ugyanazok a kürtök szóltak a kürtzengés ünnepén is, hirdetve az ítéletet. Úgy tűnt, mintha jönne az ítéletnap. Nehéz harc a hit harca.

Harmadik nap újból felsorakoztak, mint ahogy addig is tettek. Valójában semmin sem változtathattak. Azt kellett tenniük, amit az Úr mondott. Ez a nap és a következő még nehezebbnek bizonyult. Mintha egyre nehezebb lett volna hallgatni. Jerikó városának lakói kicsődültek a falakra. Ezúttal szegyen teljes jelenet volt látható. Felülről megvető szavak és gúnykacagás záporozott. Mindenki a zsidókat nevette! Még a gyerekek is kinevették őket. És az Úr azt parancsolta, hogy egyetlen szót se szóljanak. Nehéz dolog! Hogy maradnál csendben, amikor halod a gúnyt? Amikor látod, hogy napról napra neveltségesebbé válsz? Uram, mi akarsz tulajdonképpen? Segíts hinnünk, mert nagyon nehéz!

Eljött az este és Jerikó lakói nyugodtan álomra hajtották fejüket. Egész nap a zsidók fölött mulattak. Mennyi vicc, gúnydal és adoma fog születni ezekről a félnótás zsidókról, akik csak kerülgetik a várost! Amióta Jerikó létezik, még nem láttak ilyesmit. Megnyugodva és jókedvűen tértek nyugvóra. Nem tudták, hogy még egy kegyelmi nap véget ért fölöttük.

Csak Ráháb házában zajlott minden másképp. Olyan goncterhes volt a várakozás. Hallották a gúnyt, látták, hogy semmi sem történik, az is felmerült bennük, hogy tévedhetnek. Előkészítették a vörös kötelet, a megbocsátás kötelét, hogy majd kilógatják az ablakon, ahogy a kémek mondták. Amikor majd meglátják a kötelet, megkegyelmeznek azoknak, akik a házban lesznek. De nehéz volt elhinni, hogy valaki képes lesz ledönteni Jerikó délceg falait. A hit és hitetlenség között dúló küzdelem annyira nehéz! Mindenki a saját életére gondolt. Így teltek az esték egymás után.

Elérkezett az utolsó nap. A nép még egyszer elindult a szegyen útján. A hetedik nap volt. Már mindannyian megelégteltek

a város polgárainak gúnyolódását. Az utolsó napon Istenből is csúfot űztek. A hetedik napon hétszer kellett körbejárniuk a várost, majd kiáltaniuk kellett. Isten csodat ígért, amit nehéz volt elhinni. Mégis hitben haladtak előre, tudva, hogy ha Isten kér valamit, azt kell tenniük, amit Ő mondott. Be kell tartaniuk az utolsó betűig. Így hát nem hátráltak.

A városban azt gondolták, hogy a veszély utolsó árnya is elillant. Ugyanúgy lesz minden, mint eddig. A zsidók szépen megkerülik a várost, majd szegyenletesen elkotródnak. Nem tudták, hogy ez az utolsó nap. Valójában, nem hitték, hogy valaki is képes lenne lerontani Jerikó falait. De egyik házban másként gondolkodtak. A hit és hitetlenség közötti küzdelem csak egyetlen házban ért véget a hit győzelmével. Ráháb házában.

Az utolsó nap volt. Elkezdődött a körmenet. Egyszer, kétszer. Minden ugyanolyannak tűnt. Háromszor. Egy homokszem sem mozdult. Négyyszer. Egy kavics sem hullott. Ötször. Csakis hit által. Hatszor. Csakis Isten által. Hetedszer. Kiáltatok! Hittel kiáltatok! A kiáltásuk eljutott Hozzá, és Isten ígéretéhez híven még egyszer elhúzta a függőnyt a látható és láthatatlan világ között, és beavatkozott világunk történelmébe. Abban a pillanatban Jerikó falai leomlottak, ahogyan azt az Úr megmondta.

Mindenki elveszett Jerikóban. Megsemmisültek, mert a hit és hitetlenség közötti harc során az életükben győzött a hitetlenség. Csak egyetlen házban, Ráháb házában történt másképp. Mint egy vércsík, a vörös kötél ott csüngött háza falán. Mint egy vércsík, a szövetség jele ott volt az ajtófélfán, mivel hittek és cselekedtek. A szövetség kötele, az Ő vére által cselekedtek. A jerikói kötél mint vércsík, gondolkodásra készítet engem. ■

Gondolatok a titok

KEVIN MORGAN

Akik keresik a misztikus / érzelmi tapasztalatokat, hajlamosak elfogadni, hogy a legtöbb természetfeletti történés Istentől ered; de ha mégsem, akkor egyértelműen a démoni világból. Bizonyos összefüggéseken a keresztények ugatnak, mint a kutyák, és nevetnek, míg el nem terülnek a padlón.

Jim Baker, miután kiszabadult a börtönből, meglepő felismerésekre jutott el az általa gyakorolt vallás kapcsán. „Az egyik dolog, amivel kapcsolatban figyelmeztetnem kell az embereket, az, hogy ha beleszerettünk a csodákba – ha vonzanak a csodák és jelek –, nem *Jézus Krisztus* megjelenésére vagyunk készen, hanem az *antikrisztuséra*.”

Jézusnak a jeleket és csodákat tevő hamis prófétákra (Mk 13:22), valamint démoni lelkeknek az egész világot elámitó csodáira vonatkozó (Jel 16:4) kijelentésével kapcsolatban a szerző azt mondja, hogy az embereket nem a titokzatosság keresésére kell tanítanunk, hanem „segítenünk kell nekik szeretni Jézust”.

Jim Bakkernek igaza van. Isten nem figyelmeztetett volna a Szentírás által, ha nem lenne lehetséges, hogy „még a választottak” is higgyenek a csalásnak (Mk 13:22). Meg kell tanítanunk a keresztényeket, hogy támaszkodjanak Jézus Krisztusra és Igéjére, ne csak saját tapasztalatukra.

Isten ígérete az utolsó időkre

Bármennyire is nyugtalanító lenne számunkra ez az új valási forma, az igazság őszinte keresőjének fel kellene tennie a kérdést: „A kereszténynek látnia kellene a miszticizmusban egy nyitott ajtót az Istennel való mélyebb kapcsolat felé?” A végidei csalásra vonatkozóan meg kellene kérdeznünk: „A modern miszticizmus választ jelent arra az egyedülálló tapasztatra, amelyet Isten Igéje megjövendölt a Jézus eljövetele előtti közvetlen időszakra?”

Jóel próféta valóban ír egy megújulásról, amelyet a Szentlélek fog elhozni a világ végén. „És léssen azután, hogy kiöntöm lelkeket minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgáló-

leányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkeket” (Jóel 2:28-29).

Isten szándéka egyértelműen az, hogy elmélyítse azok tapasztalatát, akik szeretik Őt, a Lélek ereje nélküli, hideg formalizmus pedig haszontalan, sőt annál is rosszabb.

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretői..., kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerül” (2Tim 3:1-2.5).

Ennek a fajta kegyességnek az ellentétéről beszél Ellen White, amikor leírja a kezdetben megnyilvánult kegyesség újraéledését, amely láthatóvá lesz Urunk visszatérését megelőzően: „A hit és a kegyesség súlyos hanyatlása ellenére is vannak Krisztusnak hűséges követői ezekben az egyházakban. Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe között *olyan lelki ébredés lesz, amire az apostoli idők óta nem volt példa*. Isten Lelke és ereje kiárad népére” (*A nagy küzdelem*, 464. old.; a szerző kiemelése).

Vajon ez az ébredés a többi keresztény egyházak mellett az adventistákat is érinteni fogja? „Sokan – lelkészek és egyháztagnok – boldogan elfogadják azokat a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy felkészítsen egy népet az Úr második eljövetele. A lelkek ellensége gátolni akarja ezt a munkát.

zatosság kereséséről

Mielőtt e megmozdulás ideje elérkezik, megkísérli kibontakozását megakadályozni hamisítvány létrehozásával. Azokban az egyházakban, amelyeket megtévesztő befolyása alá tud vonni, *azt a látszatot kelti, hogy Isten különleges áldása árad ki rájuk*. Nagy vallási érdeklődés látszatát kelti. Tömegek ujjongnak majd azon, hogy Isten csodálatos munkát végez értük; pedig *ez a munka más lélektől származik*. Sátán a vallás leple alatt próbálja meg befolyását a keresztény világra kiterjeszteni” (Uo., a szerző kiemelése).

Isten előre látott egy olyan népet, amelynek közeli viszonyban kell lennie Vele, de nem kellene törekednünk kizárólag a saját szubjektív érzelmeinken keresztül megismernünk Őt. Nagy veszély rejlik abban, ha a tapasztalatot, élményt az Istennel való kapcsolat alapjának tekintjük, kizárva a Szentírás objektív elveit és útmutatását, amelyeket a Szentlélek írhat szívünkbe.

Van még ennél is sötétebb vonatkozása annak, ha az Isten közvetlen megtapasztalásának vágya miatt figyelmen kívül hagyjuk a gondolkodást? „A népszerű ébredések igen gyakran a fantázia, az érzelemkeltés hatására, az újszerű és lenyűgöző dolgok utáni vágy kielégítése nyomán jönnek létre. Az így megnyert hívőknek csak egy kis része nyitott a bibliai igazságra, a próféták és apostolok bizonyágtételének befogadására. Ha egy istentisztelet nem nyújt semmilyen szenzációt, már nem vonzza őket.

Az ítéletre vonatkozó, szenvedélytől mentes üzenet nem kelt bennünk semmilyen hatást. Isten Igéjének egyszerű figyelmeztetései, melyek közvetlen kapcsolatban állnak örök érdekükkel, figyelmen kívül maradnak” (Ellen White, *Ébredés, és azután mi?* Review and Herald, 1972. 9. old.).

Két gyakorlati tanács

Mit mondhatunk el a keresztény személyes odaadásáról? Hogyan ápolhat közvetlen kapcsolatot Istennel anélkül, hogy ez a tapasztalat fölötti kibúvó ne zavarná meg?

Először is lényeges, hogy gondolkodásunk Isten kinyilatkoztatott Igéjébe horgonyozzon. A Biblia ezt mondja: „Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról *gondolkodom!*” (Zsolt 119:97). Íme, Isten Igéjének legelső célja. Az Úr tudja, hogy emberi mivoltunkból adódóan vonzódnak a minket tönkretévő dolgokhoz. Azt akarja, hogy szorítsuk Igéjét a szívünkhöz (Zsolt 119:11), amely legyen az egész keresztény gondolkodás alapja.

Milyen szerepe van a képzeletnek a keresztény gondolkodásban, ha van egyáltalán? A megszentelt képzeletről, amelyet használnunk kell, pontos és tiszta leírást kaptunk: „Jól tennénk, ha mindennap elmélkednénk Krisztus életéről. Vegyük át pontról pontra, *képzeljünk el minden jelenetet*, különösen a végsőket! Ha így időzünk értünk hozott nagy áldozatánál, benne való bizalmunk állandósul, szeretetünk elmélyül, Lelke mélyebben áthat bennünket. Ha üdvözülni akarunk, meg kell tanulnunk a bűnbánat és az alázat leckéjét a kereszt lábánál” (*Jézus élete*, 83).

Tapasztalatunkat le kell ellenőriznünk a Biblia fényében: „Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak” (2Kor 10:5).

Az igazságot vagy a megtapasztalást keressük? Ha a megtapasztalást keressük, meg fogjuk találni, de az nem az lesz, ami az igazságra épül. Ha az igazságot keressük, meg fogjuk találni az igazságot és az ahhoz tartozó valódi megtapasztalást. ■

Megjelent a *Ministry* lapban, 2005 februárjában.

BOLDOG BETEGEK

BOTA HAJNAL

Utolsó estémet töltöm a Tanna-szigeten. Sétáltam egyet a halászok csónakjában, végighallgattam torokszorító, néha gyászos, máskor ütemes és szenvedélyes éneklésüket, ettem kókusztejből sült vagy főtt halat, karjaimban tartottam kicsinyeiket, tartottam néhány leckét az iskolában, meglátogattam a nyomorúságos falukat. A bőrömből füstszag árad, az öltözetem gyűrött, akár az övük – nincsen itt senkinek vasalója, a műszereimet is az iskola napelemes áramfejlesztőjénél töltöm fel. Meglátogattam, megvizsgáltam a betegjeiket, együtt kértük Istentől a gyógyulást, de a gyógyszereimet már régen elosztogattam. Szombat délután óta, amikor Lakinnal és feleségével, Laboval elindultunk imádkozni a betegek házaiba, nagy érdeklődés támadt az ima általi gyógyulás iránt. Elmentünk egy lebémult férfihez is, aki mocsos kunyhójában teljesen meztelenül feküdt nádszőnyegén. Itt-ott takarta testét a szétmállott, kivékonyodott takaró. Át lehetett látni rajta. Az ember arcán nyoma sem volt a szomorúságnak. A testvérei, sógornói kegyelemkenyerén élt, ezek hoztak neki egy-egy tál főzeléket, főtt vagy sült taro-gyökeret, de olyan sovány volt, hogy néhány falat étellel egész napra jól lakott. Imádkoztunk felépüléséért, úgy, ahogy

házigazdáim szokták: csoportosan, valamennyien egyszerre, nagy hangon, kezünket a betegre helyezve. Nem próbáltam változtatni ezen, hiszen nem a módszer, hanem a lényeg, a hit volt a fontos. Én tehát románul imádkoztam, a tanár angolul, a beteg *bislama* nyelven (sokáig élt Port Vilában, ezért ezt beszélte könnyebben). Labo – a helyi nyelvjárásban – mindenkét túlharsogott élesen hullámzó hangjával. A betegünk rendkívül elégedett volt, és elmagyarázta, hogy nem számít, ha többé nem jön helyre. Bizakodva mondogatta, hogy jól van az élete úgy is, ahogy volt és van. Nem lázongott, béke uralta a szívét. Onnan aztán tovább mentünk, hogy másokért is imádkozzunk. Tudva, hogy én is ott vagyok, körülvettek a bajikkal, mintha a pusztá jelenlétem segíthetett volna rajtuk. Egyik asszony hasfájdalmakra panaszkodott; volt már a városban is az orvosnál, megmondták, hogy gond van a belső szerveivel, de nem volt pénz a kezelésre, beutalásra. Imádkoztunk érte is, és másnap megüzen-te valakitől, hogy teljesen megszűntek a fájdalmai. Nem az egyetlen gyógyulás volt, de én amúgy nem tartottam számon, kinél hogyan hat az ima.

Algocalmint osztogattam mindenkinek, mert egyebem nem volt, s akik lenyeltek, azonnal érezték a hatását, hiszen a

szervezetük nincs fájdalomcsillapítóhoz szokva. Nem csodálkoztam tehát, hogy hatott, de amikor elfogyott, köhögésszünetet is adtam különböző fájdalomokra, bízva a placebo-hatásban,

ami segített is. Amikor minden elfogyott végül, csak az ima maradt a többi betegnek. Tudtam, hogy a szükségben csakis Isten csodáira támaszkodhatunk, s nem csodálkoztam, amikor bekövetkeztek a gyógyulások.

A gyerekek már nem félnek a bőröm színétől, csapatosan követnek bárhova megyek, egymáson túltéve buzgólkodnak, hogy segítsenek, cipelik a csomagjaimat, virágot hoznak s a hajamba tűzik, a lányok fésülgetnek, a fiúk kókuszdiót hoznak, fel is török és átnyújtják az édes húsát vagy a szomjoltó, édes-savanykás levét. Sokan azonban csak szégyenlősen vizsgáltnak, persze, nem szűnő kíváncsisággal. A lányok restellkedve vallják be, hogy nagyon tetszik nekik a bőröm, szeretnék, ha az övék is ilyen lenne, ha a hajuk hosszúra nőne. Aztán óvatosan megsimogatnak. Elosztogattam ruháim egy részét, a hajcsatokat, a kistükröt. Labo sóvárgott a szemöldökszipeszem után... Rajtuk sok a szörzet, a nőkön is, még az arcukon is, s látva, mit lehet művelni a csipesszel, gondolta, biztosan közös bajban szenvedünk. Reménykedve kérdezte: „Ha használni fogom, olyan lesz az én bőröm is, mint a tied?” „Nos, nem éppen, de azért próbáld meg”, bátorítottam.

Utolsó nap Tanna-szigetén. Labo sűrű könnyhullatás kíséretében nem győzi eszembe juttatni ezt. Nagyon megviselik őket az elválások. Tudom, mert így volt Moso-szigeten is. Hajnali öt órakor levonultak a tengerpartra, hogy

elénekeljék a szokásos búcsúdalt. Megsirat-

tak. Csak három napot töltöttem velük, s ők megsirattak! Nem is tudom,

mit sajnáltak rajtam, hiszen alig ismertük egymást. Egyszerűen siratták az elválást. Ők soha nem utaznak el, mindig haza

mennek este, igazából nincs is hova elutazniuk, olyan kicsi a sziget. Való-

ságos fájdalom volt nekik, hogy én végleg elmegyek, így éreztem. Most Labo sírdogál elcsukló hangon.

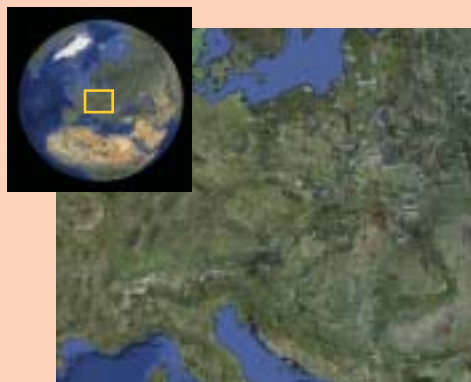
Magyaráztam neki, hogy ne gondoljon a holnapra, örüljünk a mának, így hát könnyezve, de nevetni kezdett. Noa is sírni kezdett, s közben

Labo konyhájában az asszonyok az utolsó, közös vacsoránkat készítik. Az egész

családot s még sok más falubelit is meghívtak. Levágtak egy tyúkot – nagy ünnepre készülnek ám! Próbáltam tiltakozni, magyarázni, hogy nem szükséges ekkora „költés” keveredni, de hallani sem akarták. „Még hogy ne! Az utolsó itt töltött napod, holnap elmész!” *(Folytatjuk)* ■

Ismerjük meg adventista családunkat...

CSEHORSZÁG

Csehország szomszédai Németország, Ausztria, Szlovákia és Lengyelország; területileg Románia egyharmadát teszi ki, lakossága pedig valamivel több tízmilliónál. Három történelmi régiót foglal magában: Bohémiát, Morvaországot és Sziléziának egy részét. Az ország története hosszú ideig összekapcsolódott az Osztrák-Magyar Monarchiával, amelyhez egészen 1918-ig tartozott. Ekkor Csehszlovákia néven önálló köztársasággá vált a cseh és szlovák tartományok egyesülése révén; ez a „házasság” aztán 1993. január 1-jén ért véget, és a történelemben „bársonyos forradalom” néven maradt fent.

Bár stratégiai szempontból a különböző kereskedelmi utak fontos központja volt, Csehországban nem mindig virágzott a gazdasági élet. A keresztény vallás itt a legkülönbözőbb ruhákat öltötte magára. Itt prédikált Cirill és Metód, a két görög misszionárius, innen emelkedett ki Husz János, akiről mozgalmát is elnevezték, és ugyanitt a katolikus ellenreformációnak sikerül kiépítenie egy fontos római-katolikus bázist.

A hamburgi adventista kiadó már 1890-ben elkezdett cseh nyelvű irodalmat nyomtatni. Ugyanabban az évben egy hamburgi baptista, Antonim Simon ebből a nyomtatott irodalomból megismerte az adventista hitelveket, és fordítani kezdett a kiadóhivatalnak. Miután családjával visszatért Bohémiába, az egyik legtevékenyebb misszionáriussá vált ezen a területen. Az első missziós kampányra mégis csak alig 1901-ben került sor Prágában, s ezt követően megalakult az első, húsz tagból álló adventista gyülekezet. Az egyház gyorsan növekedett, az Osztrák-Magyar Monarchia hatóságának, majd később a kommunista rendszer ellenállásának dacára. Ez utóbbi hatalom 1952–1956 között bezáratta az adventista gyülekezeteket.

Csehországban jelenleg 7 600 adventista él, számuk pedig egyre növekszik a legutóbbi statisztika szerint. További adatok: az országban 60 lelkész, 13 misszionárius és 50 könyvevangélista tevékenykedik. Ebben az évben ünnepli Csehországban az Adventista Egyház az adventista oktatás fennállásának 90-ik évfordulóját, hiszen a nevelés az egyik legfontosabb eszköz volt az advent reménység közlésében az itt élők számára.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

Az élet

LOWELL C. COOPER, a Generálkonferencia alelnöke

Az állandó elfoglaltság rögeszméjére általában úgy tekintünk, mint a fontosság fokmérőjére. A modern vezető kultúrája azt sugallja, hogy kötelezően elfoglalt ember hírében kell állnunk. Egy volt munkatársam szerint, ahhoz, hogy ezt elérd, feltétlenül szükség van aktatászára, és sietősen kell járnod.

Viszonylag könnyű elfoglaltnak lenni, és ez legtöbb ember számára azt jelenti, hogy minél kevesebb dolgot valósít meg, annál foglaltabb lesz.

Kezdjük annak tisztázásával, hogy a hatékonyság az idő, a személy, a tér és az anyag megfontolt szervezéséből adódik.

Ha e négy dolog közül bármelyik kimarad, mindig foglalt lehetsz, hogy valami jelentősebbet megvalósítanál. Végül is, jusson eszünkbe, hogy „a munka a legnemesebb dolog a világon, így hát mindig kell hagynunk belőle a holnapi napra is”. Az elfoglaltság rögeszméjének felszámolása elsősorban a személyes erőfeszítéstől függ, melyet az idő, a saját személyünk, a tér és az anyag feletti ellenőrzés megszerzéséért teszünk. Talán érdemes lenne ezek közül mindegyiket közelebből megvizsgálni.

Az idő megszervezése

Rabindranath Tagore, a nagy indiai költő előszeretettel mesélte közönsé-

gének a szitárművész¹ történetét, aki színpadra lépett, hogy eljátssza darabjait. Egy bizonyos idő elteltével a szertartásmester bejelentette a koncert végét. A zenész megrökönyödve szólalt meg: „Elszalasztottam az alkalmat. Eltöltöttem az időt a hangszer behangolásával, így nem adhatom elő az éneket, amiért idejöttem.”

A vezetői pozíciók olyan helyek, ahol szervezési szempontból az információ, a döntések és a kommunikáció egymást keresztezik. Következésképpen óriási a kísértés – nevezhetjük akár elmerülésnek is –, hogy a vezető mások idejének, érdekeinek és elvárásainak az áldozata legyen.

Az elfoglaltság rögeszméjének érzete kétségkívül elhalványul, amikor megkísérelsz betartani egy programot. Ahhoz, hogy egy tervezet eredményes legyen a munkavégzésben, legalább egy hónappal hamarabb be kell ütemezned a találkozódokat, a határidőket és a feladatokat. Az ütemtervet hordozható és kézügyben levő eszközre kell rögzíteni.

Ha a valódi cél az, hogy csupán elfoglalt legyél, az ütemtervet több hordozón kell tárolnod: kéziratban, számítógépen és palmtopon (PDA – egészen kis méretű számítógép, a ford. megj.). Így kénytelen leszel sok időt eltölteni azzal, hogy eldöntsd, melyik a legpontosabb adat, és melyiket kell aktualizálni. Kis gyakorlattal kizárólag ez a tevékenység félidős műszakot is kitehet.

Az a személy, akit nem köt le az elfoglaltság rögeszméje, körültekintő lesz a feladatok és időpontok beosztásában. A nagyobb feladatokat fel kell osztani egy sor részfeladatra. A nagyobb összpontosítást igénylő feladatokat a nap legtermékenyebb óráira kell ütemezni. A programba a szabadidőt is beleszámítjuk. A rutintevékenységeket,

mint amilyen a számlafizetés vagy a költségvetés áttekintése, havonta végezzük, rendszeres időközönként. Az irodán vagy lakáson kívüli ügyeket úgy csoportosítjuk, hogy egyetlen út során minél többet elintézhessünk.

Az a személy, aki komoly erőfeszítést tesz az ütemterv betartására, nem fogja átélni az adrenalin okozta izgalmat. De az is valószínű, hogy tevékenységei nem fognak egymásra tevődni, nem lesz helytelen ütemezés miatti torlódásai, és nem is fog hirtelen felocsúdni egy közeledő határidőre. Az emberek így napi dolgaikat nyugodt tempóban végezhetik. Az elfoglalt személyek azonban izgatottan foglalkoznak és ide-oda kapkodnak hajnaltól napestig. A rossz időbeosztás könnyen leplezhető a tevékenykedés rögeszméjével.

Amikor kezd hozzád nőni az elfoglaltság rögeszméje, alig várod a következő telefonhívást, e-mailt vagy sms-t. Akik még nem tartják fontosnak, hogy mindig foglaltnak lássák őket, szigorú program szerint válaszolnak a telefonhívásokra és e-mailekre.

1. szitár: indiai húros hangszer

megszervezése

Csak azért, mert szól a telefon, nem jelenti, hogy ez fontosabb, mint az, amit éppen akkor végzel. Persze, ha az a feladatot, hogy telefonhívásokra válaszolj, jól teszed, ha már az első csörgésnél felveszed.

Azok a személyek, akik szeretik végigvinni az elkezdett tevékenységet, megfontoltan használják az üzenet-rögzítőt – felteszik a kérdést, információt hagynak, összefoglalják a hívás célját, és közlik az alkalmas időpontot, amikor a másik személy visszahívhatja, ha szükséges folytatni a beszélgetést. Egy jó titkárnő, aki megszűri a hívásokat, elkerüli a mindennapi feladatokat zúrzavarát. A sikertelen hívásokkal való küszködés azoknak való, akik szeretik érezni, hogy a félkész feladatok mindig letaglóznak őket.

Saját magunk megszervezése

Egyenlőségjelet tenni az elfoglaltság rögzítésére és a valóban fontos dolgok közé: csalás. Ami még fontosabb, hogy ez egy olyan csalás, amiről általában nem beszélnek a mi körünkben, amelyet inkább a siker látzata, mintsem a lényeg nyűgöz le. A legnehe-

zebb feladat egy vezetői beosztásban, főleg lelki területen, a személyes idő beütemezése fejlődés és elmélkedés céljára. Nagy kísértés, hogy látványossá, elérhetővé és nélkülözhetetlenné tedd magad, mint aki áldozatkész életet él. A túlságosan elfoglalt személyiségképp nagyon vékony mázolás a lelki vezetés területén. Előbb-utóbb felfedezed, hogy az illető nyilvános életének lényege abból bontakozik ki, ami a magánéletében történik.

Gordon MacDonald egy régi könyvben rábukkant néhány részletre, amely a Brooklyn hidat fenntartó óriási földalatti építmény tervéről szól. Az adatokból rögzített néhányat a naplójában: „A Brooklyn híd mindmáig fontos összeköttetést biztosít a mai New York közlekedésében, mivel 135 évvel ezelőtt a főmérnök és építkezési csapata a legkitartóbb és legmerészebb erőfeszítéseket tették ott, ahová senki sem lát: az oszlopok alapjánál, a vízszint alatt. Ez egy újabb szemléltető eszköze a vezetés örök elvének: a víz alatti munka (a vezető lelkében) határozza meg, hogy az a vezető ki fogja állni vagy sem a próbák és kihívások idejét. Ezt a munkát imádatnak, odaadásnak, lelki fegyelmeknek nevezik. Csendben zajlik ott, ahová Istenen kívül senki sem lát be.”

„Ma nagy hangsúlyt fektetnek a vezetésnek olyan elemeire, mint a meglátás, szervezési stratégia és a 'piaci érzék' – ami mind nagyszerű (bár hallottam volna ezekről fiatalokoromban!). De ha minden csak arra összpontosul, ami a víz fölött van, akkor a következő években tanúi lehetünk a vezetés összeomlásának minden szinten. Lehetséges, hogy tehetséges vezetőket, akik született képességekkel és elbűvölő személyiséggel rendelkeznek, összeomlás fenyeget a jellem, alapvető kapcsolataik, hitük megélése terén, mivel nem tanulták meg, hogy nem lehet (vagy nem lenne szabad) a víz fölé építeni, amíg nincs alatta erős alap.”

Egy másik előnye annak, hogy elfoglalt embernek látnak, az, hogy a tevékenységed látszólag hasonlíthat az Úr Jézus tevékenységéhez. Hiszen Jézus elfoglalt ember, a tettek embere volt. Néha még evésre sem jutott ideje. „Ő pedig monda nékik: Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és pihenjétek meg egy kevéssé. Mert sokan valának a járó-kelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük” (Mk 6:31).

Ahhoz, hogy célhoz érjünk, szükségünk van a pihenés és lelki megújulás időszakaira. Ha Jézus életét szemléljük, egyértelműen látjuk, hogy tevékeny életéhez pihenés, imádat és elmélkedés is társult.

Így hát az egész dolog lényege végül leszűkíthető a következő kérdésre: Mennyit kell nekem mindebből megvalósítanom? Milyen mértékben kell jelen lennie a kötelesség teljesítésének, az odaszentelődésnek és a pihenésnek egy lelki vezető életében? Be kell ismernem, hogy nem tudom a választ – legalábbis képlet szintjén nem –, amelynek segítségével előírható, hogy egy óra szükséges ebből, öt meg abból, vagy fordítva. Lehet, hogy ez inkább hatás, mint idő kérdése.

Azokban elmondható, hogy ha életemet gondok, zaklatottság, bíráló szellem és valaki más ellenőrzésének vágya kínozza, akkor nem rendelkezel a nélkülözhetetlen összetevővel. Kapcsolatod Istennel oly mértékben megskadott, hogy magatartásodban már nincs alázat és lelkiületedben türelem. **Amikor van elegendő idő a személyes áhítatra, nem kell az órát figyelned.** A Krisztussal való kapcsolat időigényes, de mégsem az idő a legfontosabb alkotóelem. Sok őszinte személy elköveti azt a hibát, hogy jobban bízik az időben, mint Istenben. ■

A cikk eredetileg a *Ministry* folyóirat 2005-ös júliusi-augusztusi számában jelent meg.

Én szerzek fellendülést, én hozok megpróbáltatást

*Én szerzek fellendülést, én hozok megpróbáltatást,
én, az Úr, cselekszem mindezt.*

Ésaiás 45:7,

a román bibliafordítás alapján

REMUS BENȚA

Ésaiás próféta kijelenti, hogy a fellendülés és a megpróbáltatás egyaránt Isten kezében van. Amikor fellendülésről vagy megpróbáltatásról beszélünk, gondolhatunk személyekre, családokra, kereskedelmi társaságokra, helyi közígazgatásra, intézményekre, országokra, kontinensekre. Az áldás és az átok nem ugyanaz, mint a fellendülés és a megpróbáltatás, bár bizonyos helyzetekben összetéveszthetők, és nehéz különbséget tenni közöttük.

A bot és vessző olyan eszközök, amelyeket Isten jellemünk alakítására használ, ugyanúgy a fellendülés és megpróbáltatás a javak felhasználóinak nevelésére és formálásra rendeltetett, attól függetlenül, hogy milyen nagyságú vagyonról gondoskodik, vagy hogy tevékenységének mi a célja.

Bár a botra jobb érzés gondolni, mivel az erőt fejezi ki, biztonságot és védelmet biztosít, mégis ugyanúgy szükség van a vesszőre is, amely fájdalmat okoz, amikor minket érint, de vigasztal is, ahogy a 23. zsoltár mondja. A vessző, ha Isten kezében van, egyensúlyt, éberséget, feléledést, megjobbítást eredményez. A bottal együtt jellemet formál az örök életre.

Ákárcsak a bot, a fellendülés is kényelmet biztosít. A vagyonkezelésben a bőséget azonnal az áldással azonosítjuk, ami az Istennel való jó kapcsolat eredménye. A fellendülés biztonságot, erőt, fejlődési lehetőséget nyújt számunkra.

De amikor eljön a megpróbáltatás ideje, fájdalmat, álmatlan éjszakákat, bizonytalanságot hoz magával, a Szentírás szerint azonban az Úr az, aki „szerzi” ezeket.

A fellendülés és megpróbáltatás, bár különböznek egymástól, elválaszthatatlanok, és jóllehet különbözőképpen viszonyulunk mindegyikhez, egyformán szükség van rájuk a vezetők fejlődésében. Mindezek Isten kezében vannak mint eszközök, és Ő az egyetlen, aki megőrzi szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban.

„Továbbá – elöljáró testvéreim – amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok” (Fil 4:8).

Az ASI Románia (Adventista Kezdeményező és Támogató Egyesület) olyan egyesület, amelynek célja támogatni a nevelési, társadalmi, egészségügyi és az evangelizációs területeken folytatott missziót. Ez az egyesület nem csak a fellendülés, hanem a megpróbáltatás időszakaiban is létjogosult.

A 2009–2010-es év gazdasági csökkenést mutat, de azzal együtt, hogy a tervekre kevesebb támogatás érkezett, mégis sokkal nagyobb értéket jelent, hiszen „az Úr cselekszi mindezt”.

Boldogok vagyunk, hogy 2009-ben az egyik kiemelkedő és különösen fontos – az ASI által támogatott – terv megvalósult, és így izgalommal vehettünk részt országunk második egészségügyi központjának, a Podiș-i Egészségügyi Központ (Bacău megye) felavatásán. Ennek az elképzelésnek a megvalósításához az ASI Románia az évek során körülbelül 700.000 (7 milliárd régi) lejrel járult hozzá.

A 2009–2010-es évben az ASI mintegy 28 tervet támogat, melyek összértéke el fogja érni a 664.900 lejt.

Örömmel tudatjuk, hogy az ez évi országos ASI találkozót 2010. október 1–2 között fogjuk megtartani Craiován. Ezen az eseményen, amelyet évről évre nagy szeretettel szervezünk meg, az egyház bármely tagja részt vehet, mindenkit örömmel látunk.

Ezúton felhívjuk az érdeklődők figyelmét, hogy a 2011-re szóló tervezteket ez év május-június között lehet benyújtani. A támogatások igénylése honlapunkon keresztül történik, www.asiromania.ro, a támogatási ív kitöltésével.

Boldogok vagyunk, hogy jelenleg az ASI mintegy 137 tagot számlál országszerte, és ezzel mi vagyunk az ASI Europa legnagyobb taglétszámú fiókja.

Akit érdekel, miként válhat az ASI Románia tagjává, felveheti velünk a kapcsolatot a 0264-320 548 telefonszámon, vagy kitöltheti a honlapunkon található tagságfelvételi kérelmet.

Örömmel hívjuk fel figyelmüket, hogy az ezentúl sokkal gyakrabban olvashatnak rólunk az Adventszemlelben. Előjogunk lehet, hogy havonta külön rovatban jelentkezzünk az Adventszemle lapjain, amelyben szeretnénk megosztani kedves olvasóinkkal küldetésünket, az éppen megvalósulás felé tartó terveinkkel kapcsolatos újdonságokat, híriül adni az általunk szervezett eseményeket és továbbítani hitvallásunkat, hogy közös erőfeszítéssel képesek leszünk megvalósítani a küldetést, melyet Isten ránk bízott. ■

Testvéri szeretettel,
Remus BenȚa,
az ASI Románia elnöke

Imádkozz, és jót cselekedj!

ADALBERT GHEJAN, ASEF programvezető

Igaz esetek. Éppen egy olyan eseményen vettem részt, amely szomorúságot jelentett gyülekezetünk részére: hittestvérünket temettük. Éreztük a még szavakba nem öntött advent reménységet, de mindebbe fájdalom, könnyek és sírás is vegyült. Átellenben, az úton éppen akkor egy esküvő kezdődött. Néhány pillanatig tanúi lehettünk a furcsa jelenetnek, amikor az öröm és szomorúság, a sírás és nevetés egymással egyesült.

Más eset. Az egyik nap az intenzív osztály kijáratánál két nővér osztotta meg az ajtó előtt várakozó két családdal az eltérő hírt: „...fel fog épülni” és „...sajnáljuk, nem élte túl!” Újból tanúja voltam egy olyan jelenetnek, amely példázhatja az egész bolygó állapotát: emberek, akik sírnak, és emberek, akik (még) örülnek.

Az Adventista Egyház Romániában a következő jelszót fogalmazta meg az előttünk álló időszakra: „Imádkozz és dolgozz!” A Biblia és a Prófétaág Lelke arra tanít, hogy ima nélkül nem juthatunk győzelemre. Az ima – a lélek lélegzete, az Atyával, mint az élet forrásával és magával az Élettel való kommunikáció – jelenléte életünkben az, amely különbséget tesz erő és gyengeség, siker és kudarc között.

„Szüntelen imádkozzatok!” (1Thess 5:17) – ez az ihletett parancs. Sátán tudja ezt, és két kísérettel próbál megteveszteni: ne imádkozz „túl” sokat és / vagy miután imádkoztál, ne dolgozz. De „amíg tart a nap”, annak dolgait kell cselekednünk, aki elküldött bennünket. Megfogalmazódik a kérdés: Mi az első tennivalónk, miután imádkoztunk?

„Tegyetek boldoggá másokat! Ez a legelső dolgok” (Ellen White, *Review and Herald*, 1904. április 7.).

Hogyan tehetjük ezt meg? Nem mehetsz oda valakihez, hogy arra kényszerítsd, engedelmességedjen a parancsnak: „Légy boldog!”, majd pedig arra várj, hogy lásd a változást. Valakit boldoggá tenni cselekvést, tevékenységet, és sok esetben fáradtságos munkát feltételez. A körülöttünk élőket boldoggá tenni azt jelenti, hogy közéljük meggyünk, együttérzést tanúsítunk irántuk, igyekszünk betölteni szükségüket és megnyerni bizalmukat.

„Krisztus munkálkodása legyen a példa számotokra. Ő mindannyiunkkal jót tett. Házról házra járva gyógyította a betegeket, enni adott az

éhezőknek, vigasztalta a szomorúakat, enyhítette a szenvedők fájdalmát, békét hirdetett a legalacsonyabbaknak” (*Special Testimonies*, B/8, 31–32).

Akár az egyház intézményein keresztül szervezeten és közösen dolgozunk – nappali, éjszakai központok, szociális étkezdék, tanácsadás, egészségklub, társadalmi beilleszkedés segítése, betűvetés, stb. tevékenységi köreiben, akár egyénileg, azáltal, hogy gondoskodunk szomszédainkról, betegeket látogatunk és ellátjuk őket egészségügyi tanáccsal, meleg ételt osztunk a szegényeknek, segítséget nyújtunk gyerekek számára az iskolai tanulásban, dohányleszoktató szemináriumot tartunk a függőknek, vegetáriánus recepteket ajánlunk a háziasszonyoknak, stb. – mindezekkel és másfajta módszerek által közelebb kerülünk „az Úr Jézus fő tevékenységéhez, amely abban állt, hogy a szegényeknek, a szűkölködőknek és az elnyomottaknak szolgált” (*Review and Herald*, 1912. május 9.).

Imádkozz és dolgozz! Imádkozz erőért, és dolgozz erővel!

Lehet, hogy a társadalmi tevékenységben való részvétel még mindig csak teher számunkra, amelyet keresztényekként kénytelenek vagyunk viselni. Egy ihletett gondolatot idéznék befejezésül: „Mikor a népeket elébe gyűjtik, akkor az embereknek csak két csoportja lesz majd ott jelen. Örökkévaló sorsukat az határozza majd meg, amit Krisztusért megtettek, vagy elmulasztottak megtenni szegény és szenvedő embertársaik személyében” (Ellen White, *Jézus élete*, 637).

Hol kezdjük? Mit tegyünk? Egy tanítvány először imádkozni fog. Aztán munkába áll. Hol? „A munkamező számunkra éppen olyan széles, terjedelmes, mint Mesterüké volt. A világ tele van azokkal, akiknek szükségük van a szolgálatunkra. A szegények, a tehetetlenek, a tudatlanok mindenütt kéznél vannak” (Uo., 651).

Jól tesszük, ha adományokat gyűjtünk a szűkölködők részére a hónap harmadik szombatján. De ne feledjük, hogy „nem távozott el Tőle egyetlen napon senki anélkül, hogy segítségre ne lelt volna!” (*A boldogság és egészség titkai*, 5).

Ma a világ sír és nevet. Egyesek azok közül, akik ma nevetnek, hamarosan könnyeket hullatnak. Isten számára a könnyek utat jelentenek a társadalmi nehézségekben levő emberek felé: valódi esetek felé. ■

Az „én időm” és a

ROBERT MANDACHE

Nagy későre kinyitotta szemeit, ami azt jelentette, legyőzte a kísértést, hogy még egy kis ideig élvezze a pokróc melegét. A majdnem kilenc éves álomszuszék fürkésző pillantást vetett az ablak felé, majd ajkát elhagyta a nap első üzenete: „Ó, már megint hull a hó!” Nem tudom, mi készített arra, hogy ezen a megállapításon elidőzzek. Talán az annyira jellemző reggeli negativizmus, a kijelentés pátozsa vagy sokkal inkább a kijelentés természetellenessége, hiszen nem egy kilencvenéves részéről, hanem egy kilencéves szájából hangzott el.

Az „én időmben” minden egyes hazavazást ehhez hasonló felkiáltásokkal üdvözöltünk: „Hurrá, hull a hó!” És máris elérkeztünk egy újabb elmélkedés témájához, amelyben az „én időm” és az „ő ideje” vagy az „ő idejük” – már nem is tudom hányadik alkalommal – egymással összeütközésbe kerül.

Abban a reményben, hogy hidat találunk az „idők” között, hagytam a szemem előtt leperegni jeleneteket a bibliai történelemből, amelyben több ezer éven és ki tudja hány nemzedéken át ugyanazok az értékek hétköznapi emberekből (legtöbbször fiatalokból) hősokeket faragtak, akik méltóknak bizonyultak bekerülni a Szentírás beszámolójába. Ez a „filmfuttatás” egyetlenegy dolgot tárt fel előttem. Keresésemre a válasz nem náluk, önmagamnál vagy másoknál található, hanem csakis Nála, a mi „időnkön” túl létezőnél. Talán az egyik ok a sok közül, ami miatt a Munténiai Egyházterület ifjúsági lelkészcsapatával összeültünk a Biblia és a Profétaság Lelkének tanulmányozására,

hogy felfedezzük vagy újra felfedezzük azokat a lényeges elemeket, amelyek a gyerekekkel és fiatalokkal folytatott munka alapját képezik, és segítenek túllépni az idő által felállított korlátokon, a szent történelem hőseinek sorába. A felfedezéseket beépítettük a tevékenységi időszakok szerkezetébe, amiről írni szeretnék az alábbiakban.

Úgy határoztunk, hogy a „lelki képességek fejlesztésével” fogjuk kezdeni, amely egyébként a 2009–2010 tevékenységi év általános témája. *Ima, igetanulmányozás, bizonyágtevés* – ez az a három lényeges összetevő, amit alkalmasnak találtunk előtérbe helyezni, olyan nagy területek, melyek mind-egyikére három-három hónap jutott az ifjúsági tevékenységek naptárában, októbertől júniusig, a vakáció kezdetével pedig rátérünk az „isméltésre”. Az egyházterület, megyék, körzetek és helyi gyülekezetek szintjén egyaránt igyekeztünk beindítani e programokat és terveket, amelyek elősegítik az erre az időszakra kitűzött célt, a *lelki képességek fejlesztését*.

A 2010–2011-es évben szeretnénk a „jellemfejlesztés” témájára összpontosítani, míg a 2011–2012-es esztendő a „személyes fejlődés” éve lesz (hangsúlyt kap majd az Istentől kapott talentumok felhasználása, de más adottságoké is, mint például az egészség), 2012–2013-ban pedig figyelmünk a „megmentő kapcsolatok fejlesztésére” vagy a misszióra irányul.

Annak tudatában, hogy ezek a tervek csak a lelkészek, ifjúságvezetők és a különböző programok felelőseinek (kisöskerek, ösvénykeresők, serdülők) segítségével valósulhatnak meg, kitűz-

tük, hogy előtérbe helyezzük ezeknek a kapcsolatoknak az ápolását; ezek révén egyre készségesebbek és felkészültebbek lehetünk a gyerekekért és ifjakért végzett munkában. A rendszeres kapcsolattartáson kívül három motivációs és szervezési találkozót is a hátunk mögött tudhatunk, amelyek „az Igéhez ragaszkodunk” jelszó jegyében zajlottak le. E találkozók közel 150 résztvevőjének érettsége, elszántsága és lelkesedése arra biztatott bennünket, hogy a terveken és elképzeléseken túl tevékeny hozzáállást is láthatunk majd, amely formáló hatással lesz azokra, akikért egy időre felelősséget vállaltunk. Azon túl, amit az ifjúságvezetők és tanítók tehetnek, ott van a bizottságok és lelkészek támogatása, akiket arra ösztönöztünk, hogy ebben az évben vegyenek részt saját körzetükben négy – gyerekeknek és fiataloknak szóló – tervben.

Mindehhez még hozzájárul egy tevékenységsorozat, amely rám folyamatosan lenyűgöző hatással van: az ötlethatóság, a tervek és akciók változatossága, amely gyülekezeti, körzeti, megyei szinten végbemegy, némelykor semmilyen „felülről jövő” támogatás nélkül. A teljesség igénye nélkül, de szeretnék megemlíteni néhányat ezek közül, hálám kifejezéséeként és ihletés céljából: ifjúsági szombatok (Găgăeni, Bărağanu), zenei ünnepélyek (Pietroșani, Prahova megye), tanulmánycsoportok szervezése nem adventista fiatalok részére (Bolintin), helyi ifjúsági fesztiválok, a „gyermekprédikátorok” megyei találkozói (Constanța), egyetemisták missziós terve valamint értéket képviselő kezdeményezések „a virtuális

Az „Ő ideje” között

világban”, ahol gyerekeink és fiataljaink egyre inkább otthonosan érzik magukat: reggeli áhítat-videó, gyermek-előadókka (győződj meg saját magad ennek a kezdeményezésnek az értékéről: www.blogdecuvant.blogspot.com), bibliatanulmány serdülőknak a világhálón (részletek és bérleti információk a www.tineret.azstulcea.ro honlapon),

elektronikus anyag ifjúsági találkozók és programok számára (letölthető a www.programtineret.ro oldalról).

A fent leírtak arra ösztönöznek, hogy az „időtől” függetlenül, amelyben gyermekkorunkat és fiatalságunkat töltöttük, higgyek valamiben, ami összeköt, egybegyűjt és lelkesít a munka területén. Ez a valami ott van az „Ő, már

megint hull a hó!” megfejtésének hátterében, és nem más, mint a vágy. A vágyakozás egy olyan térbe, ahol elfeledkezünk a fagyról, jégről, fázásról, a világosság, meleg, szín, illat és a „Tavas” utáni vágyról!

Éltet a vágy, hogy elérkezzen az Ő ideje, amelyet azonban már itt és most átélhetünk. ■

PREMIER!

Ha 11-14 év közötti fiatal vagy, és tagja vagy egy öskercsapatnak, várunk csapattal együtt a Suceava megyei Coşnára ez év július 21-25 között.

Ne hiányozz az első Országos Dzsembori-ról, amelyen számos gyerek fog részt venni az ország különböző tájairól. További részletekért és beiratkozás végett fordulj gyülekezeted ösker-vezetőjéhez.

ORSZÁGOS DZSEMBORI

A ROMÁN UNIÓ IFJÚSÁGI OSZTÁLYA

Felkészítő nevelés az ÚJ FÖLD számára

*Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket,
hanem neveljétek azokat az Úr tanítása
és intése szerint.*

(Efézus 6:4)

**CONSTANTIN POPESCU
CARMEN MIHAI
DANIEL BRĂNZAN**

Szomorú és zaklatott sorsú bolygónk történelme nemsokára egy jelentős válaszúthoz érkezik. Ha ezt vesszük alapul, minden egyes fiatalért és gyermekért egyre nagyobb harcot kell vívnunk. Nem maradhatunk érdektelenek és érzéketlenek abban a küzdelemben, melyet a Világosság Fejedelme e legkisebbekért folytat. Ezért a Craiova-i Adventista Teológiai Líceum is részt vállal ebben a tervben, hogy felkészítse az új föld leendő polgárait.

Missziós nyilatkozat

Abbéli elképzelésében, hogy az emberben visszaálljon Isten képe, a családdal, egyházzal és társadalommal való kiterjedt és építő együttműködés révén, a Craiova-i Adventista Líceum a tanulóiban erkölcsös jellemet és kiegyensúlyozott személyiséget bízott kifejlesztetni az egyház és társadalom szolgálatára.

Következésképpen, a líceum címerén egy nyitott Biblia látható, a valódi nevelés alapja, jobb oldalán egy kereszt, bal oldalán pedig az iskola jelszava: **Jel-lemnevelés.**

Majdnem két évtized telt el azóta, hogy a Pénz Városa szélén néhány száz gyerek és fiatal, kis hercegek és hercegnők nemesi oktatásban részesülnek az ország legrégebbi ilyen jellegű iskolájában, a Craiova-i Adventista Teológiai Líceum padjaiban. Maga Isten gondoskodott ennek az intézménynek a *teremtéséről* 1993-ban. A *kivonulás* minden nyáron megtörténik, amikor több tucat végzős diák hagyja el e helyet, más országok vagy vidékek felé sietve tanulmányaik tökéletesítése céljából. Ebből az iskolából indult a legtöbb végzős a Cernica-i Adventista Teológia felé, és belőlük származott a *papok és léviták* zöme. Hogyha *megszámláljuk* a nemzetséget és a nemzetfőket, jelenleg 40

nevelő igazgat 400 gyereket, óvodától a középiskolás kor végéig; közülük több mint száz tanuló számára biztosít szállást a líceum bentlakása, amelyet öt pedagógus felügyel.

Az egyszerű és nemrég felújított épület az emeleteket, helyiségeket és a beosztást illetően hasonlóságot mutat Salamon király palotájával: három szintes, a fiúk és lányok különszobáinak száma pedig ugyanannyi, mint az említett palotáé. A bentlakás pedagógusai minden reggel ébresztőt „fújnak” a nap első órájában. A fiúk és lányok együtt imádkoznak, mielőtt elkezdenék a tanulást. Reggeli után, 8 órától kezdődik a tanítás: óvodai, elemi, általános és középiskolai szinten. Esténként a bentlakó diákok áhítatot tartanak az iskola imatermében, amelyre a főbejárat utáni első ajtó nyílik. Erről a gyülekezetéről még sok mindent elmondhatnánk. Több rekordot is felállított

az Olténiai Egyházterületen. A legfiatalabb bizottsága van (átlagban 18 év alattiak), a fődiakónus pedig felszentelt, így tevékeny részt vállalhat az úrvacsorai istentiszteleten. Maga a gyülekezet a legfiatalabb az Olténiai Egyházterületen, és szervezési módjának köszönhetően minden ősszel összegyűl a választói bizottság az új szolgálattevők kinevezésére. Az imateremben – a találkozások, prédikálás, éneklés, szemináriumok, elmélkedés és társas esték színhelyén – naponta zajlik vallásos istentisztelet. Elmondható, hogy ez az imaház van a legközelebb a tagjaihoz, pár méterre csupán a bentlakásban élő diákoktól. Mivel az imaterem száz férőhelyes, általában elégtelennek bizonyul mindenki befogadására, így minden alkalommal akadnak, akik lábön állnak vagy az ajtón kívül maradnak. A lelki programokon és szolgálatokon folyamatosan részt vesznek külsős és már végzett diákok is. Az ülőhelyek tehát mindig foglaltak. A diákok részvétele ezeken a programokon erkölcsi kötelesség, és része nevelésüknek, valamint a szolgálatra való lelki felkészítésnek. Végül, a konferencia területén ebben a gyülekezetben van a legnagyobb növekedés a keresztséggel történő tagsági felvétel nyomán, de a tagok számára is viszonyítva az ajánlás általi áthelyezés is itt a leggyakoribb. Az itteni tevékenység nem korlátozódik csupán a szombatiskolára, hiszen hétközben is sok minden kerül szervezésre.

A végzősökkel folytatott beszélgetésekből hangsúlyosan kiérződik, hogy a diákok értékeli az akadémiai szintű felkészítést és a líceumi éveket, amelyek segítenek továbblépni a jövő felé.

Az életre való felkészítés mindig is elhivatást jelentett iskolánk számára, és ennek megvalósulását bizonyítja a fejlődés, amelyen végzőseink a középiskolás évek után keresztyűmentek.

A fejlődés csakis tervek által mehetett végbe és olyan nevelési összefogással, amelyet különböző – helyi, országos és nemzetközi – szinteken valósítottunk meg hasonló jellegű tanintézmények, köztük a Craiova-i Egyetem és a mexikói Montemorelos Adventista Egyetem segítségével.

Mindemellett meg kell említenünk a „Smile” (2005–2008) és az „I want to tell me a fairy tale” (2009–2011) európai tervezeteket. Szólnunk kell a „Nevelés a minőségi életért” elnevezésű tervről is, melyet a Murgási község önkormányzatával és iskoláival együtt benyújtottunk le. Ebben tanárok, diákok és szülők egyaránt részt vettek, és a tevékenységeknek pozitív a visszhangjuk a szervezők és partnereink körében is.

A lelki oldal egy másik fontos vonatkozása, amelynek kapcsán elmondhatjuk, hogy tanulóink részt vettek köztevékenységekben valamint a gyülekezetek szintjén megrendezett programokban, Dolj megyében az azzal határos területeken. A diákok emellett számos evangelizációs programot is szerveztek, melyet a résztvevők, és főleg a gyerekek nagyra értékelték.

Ezeknek a tevékenységeknek köszönhetően iskolánk elismerésnek örvendhet a Dolj megyei tanintézmények sorában, amit az is bizonyít, hogy beiratkozó diákjaink között minden évben szép számmal akadnak nem adventisták is, akik értéklik programjainkat és tevékenységünket.

Még sok tennivaló akad, főleg a nagy küzdelem kontextusában a jövőnk jelentő gyermekeinkért és fiataljainkért vívott küzdelem során, mely egyre keményebbnek mutatkozik. A líceum csapata és partnerei, a szülőkkel, az egyházzal és az Olténiai Egyházterület vezetőségével együtt – mindannyian készen állunk a harcra nagy Tanítónk irányítása alatt, hogy a lehető legkevesebb veszteséggel, diákjaink közül minél többet felkészítsünk és megnyerjünk az örök élet számára.

„Isten eszménye magasabb, mint ahova a legszellemesebb emberi gondolat elérhet. A kegyesség, az Istenhez való hasonlóság a cél, amit el kell érniünk. A tanuló előtt megnyílik az állandó fejlődés ösvénye. Olyan célt kell elérnie, olyan színvonalra kell eljutnia, amely magába foglalja mindazt, ami jó, nemes és tiszta. Az igazi tudomány minden ágában a lehető leggyorsabban a legmesszebbre jut el. Erőfeszítéseit azonban oly célok elérésére irányítja, amelyek magasabbak a pusztán önző és világi érdekeknél, amennyire az egek magasabbak a földnél.

Az, aki Isten szándéka szerint cselekszik, hogy közölje az ifjúsággal Isten ismeretét, és jellemét az Ő jellemével való összhangra formálja, magasabb és nemes munkát végez. Mikor felébreszti bennünk a vágyat, hogy elérjük ezt az eszményt, akkor olyan nevelést ad nekik, amely magas, mint a menny, és határtalan, mint a világegyetem. Olyan nevelésben részesíti őket, amely nem fejeződik be a földi előkészítő iskolából megadja a képesítést a mennyei iskola magasabb osztályába” (Ellen White, *Előtted az élet*). ■

A kútnál

ROMULUS CHELBEGEANU

A régi bibliai idők keleti világában egy sor jelentőség-teljes esemény zajlott le a kút körül kedvelt szentírási szereplőink történeteiben. Mózes és Cippóra, Eliézer által Izsák és Rebe-ka, Jákób és Rákhel mind olyan párok voltak, akiknek a történetét alapvetően meghatározta a kútnál való találkozás. Úgy tűnik, hogy amikor a keletiek elbeszéléseiben Isten emberei – nők és férfiak – szomjukat oltani a kúthoz mentek, Isten időt szakított arra, hogy beavatkozzon mindennapi életükbe.

Keleten, a sivatagi éghajlat miatt, a víz – mint amelynek hatalma volt élet és halál felett – szent volt. Ezért igyekeztek bölcsen, ugyanakkor nagylelkűen felhasználni. A víz minőségét a kút száját elzáró hatalmas kő biztosította, melyet örömmel toltak félre némelyek a házasulandók közül, hiszen ezzel tartós benyomást keltettek a jelenlevő pásztorlányokban. Erre a két jelképpel és ókori-modern alkalmazásukkal szeretnék foglalkozni az alábbi sorokban. Végül is abban áll „az írások és az Isten hatalmának ismerete” (Mt 22:29), hogy használjuk azokat: a bibliai metaforák megőrzik kulturális jelentőségüket minden történelmi korban és földrajzi helyen.

Víz és kő

„Igyál vizet a te kutadból” (Péld 5:15).

Labiş metaforájával élve, amelyet „Az őz halála” című alkotásában használ, mindannyiunkat a nap alatt öszszekapcsol a szomjúság. Ebből az alapvető szükségletből kiindulva a Biblia a nyugati mesterkéltségen minden jele nélkül közvetlen és váratlan párhuzamot von egy másik emberi szükséglettel, amelyet a teremtés szentesített: a szexualitással. „Igyál vizet a te kutadból” – ez nem más, mint a monogámia vagy a házastársi hűség elvének képszerű kifejezése. Ugyanakkor az „igyl” igében valamiképpen benne van a szexuális intimitás kölcsönössége is: kielégíteni és részesülni, adni és kapni a kölcsönös közösség örömteli légkörében. A páli nyelvzetben ez a keresztesződő

tulajdon elveként fogalmazódik meg: a férj tulajdona a feleség teste, a feleség pedig rendelkezik a férjével; mindkettő kötelessége, hogy ezt a birtoklást egymás közös javára használják fel (1Kor 7:3-4).

Péter nevének etimológiája – akárcsak a Jézus által megfogalmazott metafora (sarokkő, a szegelet köve) – a *szikla* szó többi jelentésére (állandóság, tartósság, megingathatatlan) vonatkozik. A kút nyílásánál levő kő – meglátásom szerint – a szexuális tisztaság fogalmára utal, amely ugyanúgy magában foglalja a házasság előtti érintetlenséget, mint a monogám társkapcsolatot a házasság egész ideje alatt. Mi történik viszont akkor, amikor árulóvá, fő szennyező és veszélytényezővé válik az, aminek eredetileg az elfedés, a lepecsételés és a védelem volt a szerepe? Mi a teendő, amikor – amint a szólásmondás is tartja – „egy bolond követ dob a kútba”?

Betömött kutak

„És mindazokat a kutakat, melyeket az ő atyjának szolgálai Ábrahámnak, az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a filiszteusok, és betölték azokat földdel” (1Móz 26:15).

Tudjuk, hogy a régi héber nyelvben minden szónak számtalan, egymáshoz hasonló jelentése volt, amelyek csakis a szöveggörnyezetben váltak egyértelművé. Sok mindent elárul számomra az, amikor a Szentírásban Abimelek tetten éri Izsákot, miközben az „vizet mer a kútból” (1Móz 26:8), utána pedig több kutat ását és betömet, amivel véget nem érő konfliktust idéz elő a lehetséges tulajdonosok között (1Móz 26:12-21).

Az emberi szexualitásról szóló jelenlegi tanulmányok fényében annak a helynek a „földdel való betömése”, ahonnan vizet kellene nyernünk, röviden és tömören fogalmazva: nemi erőszak. A tudósok alapvetően egyetértenek abban, hogy a nemi erőszak következményei az emberi lényre minden szempontból (fizikai, érzelmi, mentális és lelki) kihatnak. Ha a visszaélés egy korai életszakaszban

történik, nagyon közeli személytől ered, erőszakos cselekménnyel társul, és hosszabb perióduson belül többször megismétlődik, a mélyreható szövődmények miatt majdhogynem lehetetlenné válik a túlélők teljes helyreállítása.

Még ha felnőttként meg is házasodik az egykor nemi erőszak áldozatává vált gyerek, soha sem lesz képes megérteni a házastársi szexualitás intimitásának mélyreható jelentőségét. A gyermekkorában sérelmet elszenvedett felnőtt nagyon hatékonyan tud válni egy bizonyos tevékenységi területen. Ami viszont a szexualitást illeti, a gyermekként nemileg sértett egyén felnőtt korában, kompenzációképpen más gyermekeken fog sérelmet elkövetni, és ő maga is kútakat betömő filiszteussá válik.

A sivatagban a víznek hatalma van élet és halál felett. Te magad légy Ábrahámhoz hasonló pásztor, példamutató az ásásban, a kutak védelmezője és visszaszerzője! Igyál vizet a te kutadból, és tiszteld mások kútjait!

„És ismét megásá Izsák a kutakat, amelyeket ástak vala az ő atyjának Ábrahámnak idejében, de amelyeket Ábrahám holta után behánytak vala a filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezé azokat, amely nevetek adott vala azoknak az ő atyja” (1Móz 26:18). ■

Az Adventista Egyháznak támogatnia kell értékeit

ELIZABETH LECHLEITNER / ANN

„**H**a a hetedik napi adventisták azért aggódnak, mert a közösség tagjai saját egyházukat negatív fényben látják, eljött az ideje, hogy újragondoljuk azt a módot, ahogyan ez az egyház közvetíti az értékeit”, jelentette ki Jan Paulsen, a világszéles egyház elnöke hollandiai fiatalok előtt. Az Adventista Egyház „élő és dinamikus”, mondta Jan Paulsen, de híveitől függ, hogy mások olyan emberek közösségének lássák, akiknek értékei „hozzájárulnak egy jobb élethez”, és ne olyanak, amelyet egy „ne...” kezdetű – látszólag önkényes – lista irányít.

– Kereszténynek lenni nem korlátozottságot, hanem csodálatos, kreatív életvitelt jelent, mondta az elnök a március 7-i *Beszélgessünk* (Let's Talk) műsorban, amely egy kötetlen beszélgetéssorozat a világ különböző részein élő fiatalokkal. A hollandiai Dutch View stúdióban rögzített beszélgetés során felmerültek jellegzetes, már eddig tárgyalta kérdések, például az egyház tevékenységéről vagy a mások meggyőződése fölötti befolyásról; azonban újabb felvetések is születtek, hiszen a résztvevők kötetlenül kérdezhettek. Egyik fiatal megkérdezte Paulsen testvértől, tart-e attól, hogy az egyházban nem lesz a fiataloknak elsőbbségük, ha ezen a nyáron netán nem választják újra.

– A fiatalok ezt mondták nekem: *Ha az egyháznak nincs szüksége ma rám, holnap már itt sem vagyok*”, felelte Jan Paulsen, hozzáfűzve, hogy kollegái ugyancsak tudatában vannak, mennyire lényeges a fiatal szakembereket vezetői pozícióba állítani, és bárki is lesz

a világszéles egyház elnöke, kétségkívül folytatni fogja a fiatalok feladatkörének bővítését.

Az egyik résztvevő felvetette, hogy a visszájára fordulhat az egyháznak az a törekvése, hogy pozitív benyomást keltsen, mivel az értékek alkuba bocsátását eredményezheti; ezzel a kijelentéssel az elnök nem értett egyet.

– Hitünk terjesztésével nekünk Isten „határtalan szeretetét” kell hirdetnünk, mondta. Semmi sem hathatósabb, mint amikor azt közvetítjük, hogy törődünk az emberekkel. Soha nem jutunk sehova, ha kitarunk mások bírálatában... Ezt az üzenetet úgy is közvetíthetjük, hogy közben nem veszítjük el értékeinket”, tette hozzá.

Amikor egy másik résztvevő aggodalmát fejezte ki olyan hírek miatt, miszerint az Adventista Egyház Hollandiában aláírt egy ökumenikus jellegű dokumentumot, Paulsen testvér ezt mondta: „Az egyház szívélyes kapcsolatot és kölcsönös tiszteletet ápol más egyházakkal. Mi nem bírálhatjuk egyetlen egyház szándékait vagy célkitűzéseit sem. Egyszerűen csak a következőt fejeztük ki: *Szeretnénk, ha megértenétek, és mi is szeretnénk megérteni titeket*, és egy ilyen jellegű párbeszéd megtörténhet anélkül is, hogy az ökumenikus csoporthoz tartoznánk.”

Habár az egyház jelentős lépéseket tett a társadalmi és gazdasági jog támogatásáért, többet is megvalósíthat az ökológiai tudatosság kialakításában? – kérdezte az egyik jelenlevő.

– Úgy gondolom, hogy fejlődünk ezen a területen, mondta Jan Paulsen. – Öt évvel ezelőtt az egyház még sem-

milyen nyilatkozatot nem tett a témában. Beismerte, hogy „politikai helyzetük miatt” egyes tagok lehetnek tartózkodóak a környezetvédelmet érintő kérdésekben, de végső soron „felelősek vagyunk a környezeti ártalmaktól érintett globális közösségért, és Isten elvárja tőlünk ennek a felelősségnek a felvállalását.”

„Egy olyan egyházban, amely a jövőbe tekint, érvényesek még az Adventista Egyház egyik úttörőjének, Ellen White-nak látszólag *divatjamúlt* írásai?” – hangzott az újabb kérdés.

– Habár az idő és a kultúra valóban átfőrtölte az Adventista Egyházat, de központi és alapvető értékei ugyanazok maradtak, és Ellen White ugyanerről beszél – mondta Paulsen testvér, hozzátéve, hogy sok olyan egyháztag, aki bírálja Ellen White-ot, nem tekinti „érvénytelennek” a Bibliát, bár az 2 000 évvel ezelőtt született meg.

Az egyik résztvevő kérdésére, ha az Adventista Egyházat az „igazi” egyháznak tartjuk, ez mennyire kizárólagos magatartás, Jan Paulsen azt felelte, hogy minden ember helyét az örök életben végül is a Jézus Krisztus iránti hűség határozza meg, és nem egy bizonyos keresztény közösséghez való tartozás.

– Fontos, hogy megmaradjatok abban a meggyőződésben, amely az Adventista Egyházba vezetett titeket, ugyanakkor rá kell jönnünk, hogy lehetnek olyanok, akiknek nem feltétlenül az a meggyőződésük, mint nekünk, de akiknek Isten iránti ragaszkodása ugyanolyan erős, tette hozzá Paulsen testvér. ■

Forradalom az egészséges életért

DR. VALENTIN NÄDÄŞAN

Jamie Oliver valószínűleg a világ legfiatalabb, leghíresebb és leggazdagabb szakácsai közé tartozik. Elismerésre méltó a beavatkozása, amellyel a nagy-britanniai diákok körében kampányt indított az egészséges táplálkozás népszerűsítésére. Ezek az erőfeszítések nemrégiben még több megerősítést kaptak, amikor éppen Amerika szívében, a West Virginia állambeli Huntingtonban elindították az „élelmiszer-forradalmat”. A híressé vált szakács küldetésnyilatkozata valóban példaértékű: „Úgy gondolom, hogy minden amerikai gyermeknek joga van az iskolában friss, tápláló ételt kapni, és minden család megérdemli a valódi és egészséges táplálékot. Túl sok ember szenved attól, amit eszik. Nemzeti forradalomra van szükség. Amerikának állást kell foglalnia a jobb élelmiszer érdekében.”

Szükség van változásra

A 2009 novemberében, a marosvásárhelyi Nemzeti Színház előcsarnokában megrendezett Egészség-expó alkalmával végzett antropometriai vizsgálatok és biokémiai mérések eredményei azt igazolják, hogy egyetlen nép sem veheti át a fejlett világ életstílusát anélkül, hogy utána ne szenvedne annak következménye, a civilizáció krónikus betegségeinek – szív- és érrendszeri betegségek, cukorbetegség, magas vérnyomás, túlsúly – járványszerű terjedése miatt.

A testsúly és a szervezet zsírtömegének megállapítását vállaló önkéntesek több ezer mérést végeztek. A rögzített és feldolgozott adatok kimutatták, hogy a kiállításon megjelent marosvásárhelyiek majdnem 70 százaléka komoly gondokkal küszködik, ami a túlsúlyt illeti, hiszen esetükben a testtömeg-mutató túllépte a normális súly határait. A résztvevők több mint 40 százaléka tartozik a túlsúlyosok közé,

akiknél a testtömeg-mutató nagyobb mint 25 kg/m² és 30 százaléka az elhízottak kategóriába, akik esetében ez a mutató 30 kg/m² fölött van.

Az országunk lakosságát érintő másik nagy gond a magasvérnyomás-betegség. Az önkéntesek által végzett mérések alapján az Egészség-expón résztvevő marosvásárhelyiek közel 40 százaléknál vannak magasvérnyomás-betegségekre utaló szisztolés és artériás nyomásértékek. Ezek a számok különben nagyjából azonosak a nemzeti szintű felmérésekkel, amelyeket az Egészségügyi Minisztérium legutóbbi Nemzeti Egészségfelmérő Programjának keretében végeztek el.

A biokémiai vizsgálatok standját vették igénybe a legtöbbször, és erre továbbra is igény van. A modern felszerelés lehetővé tette az ápolók és az önkéntes nővérek részére, hogy majdnem 5 000 gyors vérvizsgát végezzenek el. A hiteles eredmények alapján létrehozott statisztika meglepően súlyos helyzetet mutat a megengedett cukorszint feletti értékek gyakoriságára vonatkozóan.

Gyakorlatilag a résztvevők 7,5 százaléknál állapítottunk meg a cukorbetegségekre jellemző cukorszint-értékeket (az Amerikai Diabetológiai Egyesület osztályozása alapján). Még több résztvevő esetében voltak prediabeteszre utaló leletek ugyanazon osztályozási

rendszer alapján. Habár egy ilyen – krónikus betegségeket feltáró – kampány lefolyásának korlátai nem teszik lehetővé a tényleges diagnózis felállítását, az eredmények nemcsak hogy nem megnyugtatók, hanem határozott és sürgős intézkedéseket is követelnek a lakosság érintett rétegében, amely úgy tűnik, hogy különösen ki van téve a cukorbetegség kockázatának. A kiállítás résztvevőinek vizsgálatából eredő adatok annál inkább vészjelzők, hogy Romániában a cukorbetegség gyakorisága 4,2 és 9,4 százalék között ingadozik (a Nemzeti Egészségfelmérő Program alapján).

A vérben mért koleszterintartalom értékeit tekintve sem lehetünk túl nyugodtak. A koleszterin-mérést igénybe vevő személyek több mint 30 százaléknál határértékeket vagy kóros értékeket állapítottunk meg. A szakemberek szerint ezeknél a személyeknél jelentős mértékben fennáll a szív-érrendszeri megbetegedés kockázata. Figyelembe véve, hogy a szív-érrendszeri betegség kockázata csökken, ha a teljes vér-

koleszterin-szint 200 mg/dl érték alá kerül, a résztvevők 85 százaléknál, beleértve a 150 és 200 mg/dl közötti értékkel rendelkezőket is, csökkenhet a betegség kockázata, ha tesznek az alacsonyabb koleszterinszintért. ■

(Folytatjuk)

Őrizd meg ezt az embert!

CIPRIAN IORGULESCU

„Őrizd meg ezt a férfit!” hangzottak a szavak a harc teljében. Egy tekintélyes ember határozott szavai voltak ezek, nem lehetett nemet mondani rá. Minden egyéb tevékenységet és foglalatosságot félre kellett tennie a katonának, a figyelem egyetlen tárgyát a rá bízott személy kellett, hogy képezze, főleg, hogy saját élete is kockán forgott miatta. Kiról is van szó?

Isten tanító eszközei közé tartoznak a példázatok is. Az Ószövetségben is találunk példázattal feltárt tanításokat arra nézve, hogy mivé válhatunk, ha engedünk Isten tanításának.

1Kir 20:39-40 versei egy ilyen példát tartalmaznak. A próféta közvetíti Akháb királynak Isten nemtetszését magatartása miatt, amelyet a szíriabeli királlyal vívott harcban tanúsított. Az Akhábnaak szóló üzenet mellett az olvasóknak szánt tanítás is fellelhető a szövegekben.

Sok hasonlóságot fedezhetünk fel a szemléltetés és jelenlegi állapotunk között. Valamennyien lelki harcot vívunk ellenségünkkel, a harc közepén pedig különleges feladatot kapunk Istentől: őriznünk kell *ezt a férfit, ezt az embert*. Mindannyian elvállaltuk a megbízást.

Gyertek, alkalmazzuk ezt a mennyei parancsot a szombatiskolai látogatóra.

A Szentlélek munkájának hatására bejönnek gyülekezeteinkbe olyan emberek, akik szeretnék megismerni Istent. A menny elvégzi a ráeső részt

hűségesen, bevezeti őket, majd érdeklődve figyeli, hogyan teszünk eleget kötelességünknek.

A példázatbeli ember egy darabig – nem tudjuk, mennyi ideig – ügyelt a rá bízott személyre. Azonban, mivel az őt megbízó tiszt késett, figyelmét lassan elvonták egyéb tevékenységek. „*A te szolgálodnak itt és amott dolgoz volt*”, mentegőzik. Nem szentelhetette magát teljesen egyéneknek, hiszen küldetésben volt, de igyekezett másvalamit is megvalósítani közben. S amíg ő egyébbel próbálkozott, „az ember már nem volt”.

Nem tudjuk, mi lett az őrzött személlyel: megszökött, elrabolták, megölték? Egy dolog azonban biztos: „az ember már nem volt”. A példázat szomorúan végződik: eltűnt egy ember – az „itt és amott” felbukkanó tevékenységek miatt.

Úgy tűnik, hogy ez a betegség idültté vált. Az ember már ősidők óta megszokta, hogy önvád nélkül elhatárolódik testvéreinek őrzésétől. Amikor maga Isten rákérdez, az ember gögösen visszavág: „Nem tudom. Avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?” (1Móz 4:9). A kérdés szónoki volt, nem is kellett volna válaszolni rá, ezért Isten továbblépett, egyenesen a következőkhez.

Világunk történelmét szemlélve, jogosan kérdezhetjük: Van valami, ami fontosabb, mint az ember? Hiszen az emberért Jézus Krisztus, „szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonló” lett (Fil 2:7), hogy megmutassa, mekkora értéket lát bennünk. Ilyen körülmények

között hozza elénk *legkisebb atyjafiait*, hogy ügyeljünk rájuk. Reánk bízta őket, mert megbízik bennünk, ismeri a képességeinket, hiszen Ő ruházott fel velük, éppen azért, hogy őrizzük felebarátainkat.

Egy darabig ügyelünk a jólétükre, de személyes foglalatosságaink elzárják előlünk a kilátást, és az őrizetünkbe adott ember a második helyre kerül.

Tulajdonképpen, ilyen helyzetekben nem létezik és nem is fog létezni második hely. Nem marad egyéb, mint a kárhóztatás, amelyet mi fogunk ki mondani magunk felett egy napon: „Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától” (Jel 6:16). Ez elviselhetetlenül nagy büntetés lesz, úgy, mint Kain esetében.

Ellen White megfigyelt egy részletet, amikor az Új Jeruzsálem felé zarándokoló, szent népet látta: addig, amíg figyelmüket az előttük ragyogó fényre irányították, az utasok biztonságban voltak. Amikor „itt és amott” időzött tekintetük, hirtelen megcsúszott a lábuk, szemük elől eltűnt az ösvény, ők pedig alázuhantak a bűnös, pusztulásra váró világba.

„De ne így legyen közöttetek” (Mt 20:26). Ha észben tartjuk Urunk szavait, miszerint „az én anyám és az én testvéreim” mindazok, akik hallgatják az igét, akkor biztosan őrizni fogjuk őket. *Imádkozz és dolgozz „ezért az emberért”* – ezzel az elkötelezettséggel forduljon minden szombatiskolai tag a látogatók felé. ■

Mikál lelkülete

CORNEL DÄRVÄŞAN

Egyszer egy bukaresti gyülekezetben prédikáltam. Is-tentisztelet után köszönteni szoktam az embereket, és próbálok néhány bátorító szót is mondani azoknak, akik hajlandók meghallgatni a távozás sietségében. Végül feltűnt egy testvér, aki rám várt, mert mondani akart valamit. Nem úgy látszott, hogy tanácsot szeretne kérni. Láttam a tekintetéből, hogy inkább helyreigazítás következik a részéről. Hozzám jött, és így szólt:

– Därväşan testvér, nagyon tetszett, ahogyan prédikáltál.

– De? – mondom

– De..., és közben többször egymás után felemelte mindkét kezét... Feljebb... feljebb..., a pajeszt!

Szerinte a pajeszem túl hosszú volt, és ez zavarta a prédikáció figyelésében.

Rádöbentem egy axiómaszerű igazságra: az egyház soha nem lesz mentes a kötekedő emberektől. Ezek a személyek mindig készenlétben állnak, hogy önmagukat leszámítva bárkit kiigazítsanak, hogy elégedetlenek legyenek mások öltözködésével, hajviseletével, és ha igazuk is van, a dolgokat olyan „szent” stílusban adják elő, hogy rögtön szükségét érzi az ember, hogy odébb álljon.

Lapozzuk fel a Szentírást egy olyan igénél, amely egy ehhez hasonló lelkülétről beszél, aminek csak szerencsétlen következményei voltak: 2Sám 6:12-23. Olvassátok el először magatokban ezt a szakaszt! Négy jelentőségteljes szakaszra osztottam fel:

1. Kimaradás az imádatból (16. vers): Miközben az egész nép örömmünnepet ül, Mikál otthon marad, és az ablakból szemlélődik. Nem vesz részt az imádatban. Nem tud örülni a tevékenységnek, amiben az Úr em-

berei részt vesznek. „Messziről” nézi, hogy mi történik. Még ma is léteznek olyanok, akik így tesznek: soha nem énekelnek együtt a közösséggel, nem akarják, hogy foglalkozzanak velük; ők csak megfigyelők, mert nem akarnak otthon maradnak, mert amúgy sem történik semmi a gyülekezetben.

2. Elégedetlenség és lekezelés (16. vers, u.r.): „...megutálá őt szívében”. Mikál nemhogy nem vesz részt az imádatban, de teljesen elégedetlen azzal, ami történik, ahogyan a férje levezeti a szertartást, és főleg Dávid szenvedélye zavarja, ahogyan „táncol az Úr előtt” (aminek semmi köze a mai érzéki tánchoz), amint teljes erejéből szökdél, dicsőítve az Urat... A megvetés be-lopja magát Mikál szívébe, miközben elítéli és lenézi azt, aki szenvedélyesen él Istennek.

3. Felcserélt fontossági sorrend (17-20. vers): Miután a király ajándékot oszt minden jelenlevőnek, elégedetten és boldogan távoznak haza, az Úr jelenlétével betöltekezve, Dávid pedig hazatér, hogy megáldja otthonát. Mikálnak azonban nem az számít, hogyan tekint Isten Dávidra, hanem

hogyan látják őt az emberek. Nem érti a fontossági sorrendet az imádatban, ő az imádatot az emberek szemével, és nem Isten szemével nézi. Sokan az emberek véleményét helyezik előtérbe, s csak azután veszik figyelembe Isten véleményét. Fontossági sorrendünkben ennek fordítva kell lennie: először mit mond Isten az éneklésemről, a szavatomról, arról, amit Neki adok, aztán pedig jöhet az emberek véleménye. Hiszen a nép szájával tisztelheti az Urat, miközben szívében távol van Tőle.

4. Tapintatlanság (20-23. vers):

Dávid nem vonta felelősségre Mikált, amiért nem volt jelen az imádaton, Mikálból azonban hiányzott a jóézés, és keményen megbírálta, mivel lelkesen élte meg Izrael történelmének egy megismételhetetlen pillanatát. Szavaival kikergette Dávidot az életéből, ahogyan mi is elűzzük Dávid Fiát gyülekezeteink életéből az ehhez hasonló magatartással. Nem fogunk megszábadulni azoktól, akiket Mikál lelkülete vezérel. Még ha egyesek az életüket áldozzák is az evangélium munkájának barikádjain, mindig akadnak bírálók, azt állítva, hogy érdekből vagy különböző más okok miatt teszik.

E jelenet miatt Mikálnak nem született gyermeke. Ez a négy dolog – kimaradás az imádatból, elégedetlenség és lekezelés, felcserélt fontossági sorrend és tapintatlanság – terméketlenné teszi gyülekezeteinket; nem lesznek gyermekeink, akik követnék az Urat. Sajnos, gyakorta elfelejtjük, hogy a Laodiceabeli gyülekezet tragédiája az, hogy Jézus az ajtó előtt áll, és zörget, vagyis még kint van. Hogyha eddig téged is Mikál lelkülete vezérelt, engedd, hogy a Szentlélek, a vigasztalás Leleke irányítsa életedet és szavaidat, hogy Dávid Fia áldást hozzon gyülekezetedbe és otthonodba! ■

Segíts, Uram, kedves maradni!

MARTA RĂDUCANU

A bírák korában egy család számára nagy örömet hozott egy kislány születése, ezért Naominak, kedvesnek nevezték. Idő múltán Naomi egy Elimelek nevű férfihöz ment feleségül, és két fiuk született. Betlehemben, a „kenyér házában” (*Bethlehem* jelentése – a szerk.) laktak, az aszály azonban Moáb földjére száműzte őket.

Naomira ott nehézségek vártak. Először özvegy maradt, majd két fiát is elveszítette. Legdrágább kincseitől megfosztottan, két menyje maradt támasza.

Bár úgy tűnt, hogy Naomit legyőzték a próbák, sikerült felülemelkednie a bajon, amely oly váratlanul tört rá. Eljutott hozzá a hír, hogy szülővárosában megszűnt az éhínség. Naomival együtt menyjei is útra keltek. Hűségük meghattotta őt, de azt tanácsolta nekik, hogy térjenek haza atyai házukhoz. A kor szokásához híven a menyeknek kellett gondoskodniuk elhalt férjük anyjáról, de Naomi ezt nem követelte meg tőlük. Miért? Naomi nem kérte ki menyjeivel szemben a törvény által előírt jogát, mert szerette őket. Háromszor is lehetőséget adott, hogy szívük vágya szerint döntsének. Orpa végül visszatért, Ruth azonban hűséges maradt eredeti döntéséhez, és mellette maradt.

Ruth fedezte, hogy Naomit a hite tette kedvessé. Minden, amit egy moábita Istenről megérthetett,

azt Naomi lényében tükröződött. Ruth nem tudta elviselni, hogy elszakadjon attól, akinek szép jelleme ihletésre készítette magas eszmények után vágyakozó lelkét. Bár benne élt veszteségének keserű tudata, Naomi mégis mindig másokra gondolt. Boldog az az anyós, aki magához vonzza menyjeit!

Mi a mennyei Kánaán felé utazunk. Abba az irányba kell fordulnunk, amelyet Isten kijelöl számunkra! Lehet, hogy előjogunk lesz kísérni valakit, aki Ruthhoz hasonlóan ki fogja jelenteni: „A te néped az én népem, és Istened az én Istenem”. Más javát keresni: ez az az elv, amely által valaki hasonlóná válhat Krisztushoz. Nem létezik nagyobb erő, mint az önzetlen élet által gyakorolt befolyás. „A kedves és udvarias keresztény a legerősebb érv a kereszténység mellett” (*Az evangélium szolgálói*, 122).

Jó, ha minden női lélek titkos imájában feltárul a menny előtt az a vágy, hogy jelleme csiszolódjon és kedvessé váljon. Függetlenül attól, hogy milyen nehézségekkel szembesülünk, előre kell haladnunk, de nem közömbösen a körülöttünk élőkkel szemben, hanem

hittel, őszintén és feltétel nélkül szeretve. Így tett Naomi is.

Nem szeretnéd te is az ő nevét viselni, hogy kedves nő legyél?

Jézus a példakép. Az evangéliumokból tudjuk, hogy „gyarapodott bölcsességben, és kedves volt Isten és az emberek előtt”. Kövesd te is példáját!

Ő kifejlesztheti benned a kedvesség erényét.

A lelki szépségnek egyre növekednie kell az idő múlásával, és fejlődnie kell az élettapasztalat gazdagodásával. Naomi bebizonyította, hogy neve egyben a névjegykártyája is, amely jellemét tükrözi, és az életkorából kiindulva a mai nők is megérthetik, hogy körülményektől függetlenül lehetséges kedvesnek lenniük.

Végül olvasd el ezt az imádságot, és elmélkedj róla:

Uram, Te jobban tudod, mint én, hogy telik fölöttem az idő... Ne engedd, hogy vétkezzem a beszédben, azt gondolván, hogy minden témához minden alkalommal hozzá kell szólnom.

Szabadíts meg attól a vágytól, hogy mindenkinek a dolgát helyreigazítsam. Tégy figyelmessé, de ne legyek mások dolgába beleavatkozó, tégy hasznossá, de ne akarjak mindent ellenőrizni. Kár lenne, ha nem használnám fel az évek során összegyűjtött tudásomat.

Te tudod, Uram, hogy szeretném, ha életem vége felé is lenne néhány barátom. Fékezd elmémet, hogy ne sorolgassam az értelmetlen részleteket; adj erőt, hogy a lényegről beszéljek.

Add meg kegyelmedből, hogy legyek hajlandó meghallgatni mások fájdalmát. Zárd be az ajkaim, amikor saját gondjaimról és fájdalmaimról beszélnék – mindezek csak erősödnek, de az a vágy, hogy újra kifejezzem őket, az idő múlásával egyre kisebb lesz. Segíts, hogy türelemmel tűrjek.

Nem bátorkodom azt kérni, hogy tedd élesebbé a memóriámat, de kérlek, adj több alázatot és kevesebb makacsságot, amikor emlékezetem nem egyezik meg azzal, amire mások emlékeztetnek.

Segíts megtanulnom azt a csodálatos lelkét, hogy néha nem nekem van igazam. Tégy képessé észrevennem a jó dolgokat a legváratlanabb helyeken és a talentumokat a legalkalmatlanabb embereknél.

És add meg Uram a kegyelmet, hogy a dolgokat nevéükön nevezzem!

Segíts, Uram, kedves maradni! ■

A romániai ADRA segít a román rendőrségnek a családi erőszak elleni küzdelemben

Március 22-én, a Román Rendőrség Főkapitányának Közrendészeti Igazgatósa meghívására az ADRA Románia képviselői részt vettek a *Családi erőszak megelőzése és visszaverése* című munkaterv kidolgozásában. A tervet célja az, hogy az érintett hatósági szervek figyelmét felhívják az országot behálózó családi erőszak eseteire.

A munkacsoport létrejöttét az az elképzelés támogatta, hogy kommunikációs üléseket kezdeményezzenek, és országos szintű szabályzó rendeleteket bocsássanak ki. A tanácskozás következő lépését azoknak a tényeknek az ismertetése képezi, amelyekkel szembesül minden olyan intézmény, amely küzd a családi erőszak ellen. A tájékoztatás célja az, hogy segítő eljárásokat fogalmazzanak meg és helyezzenek hatályba intézményi szinten.

A rendőrségi képviselőkkel történő találkozó ígéretes kezdetet jelent egy olyan törvénytervezet kidolgozásában, amely hozzájárulhat a meglévő szabályzó keret javításához.

A Semnele timpului (Idők jelei) különszámának bemutatása a Parlamentben

A *Semnele timpului* folyóirat legutóbbi különszáma húsvétkor jelent meg „Jézus utolsó napjai” főcímmel. A lap ünnepélyes bemutatójára a Parlamenti Palotában került sor rendkívüli egyházzene-hangverseny keretében.

A zenei műsort több mint kétszáz énekesből álló kórus valósította meg: a bukaresti egyesített AMiCUS-kórusok, a kolozsvári AMiCUS, a Pro Nobile kamarazenekar tagjai, Gabriela Pepelea szólista és a bukaresti, jászvárosi és kolozsvári Zeneakadémia diákjai. Mellettük, mint zenészek közreműködtek a bukaresti, ploiesti, bákói és botosanii Filharmóniák hangszeresei. A hangversenyre március végén került sor, és támogatta a képviselő kamarának az emberi jogokért, egyháza-kért és nemzeti kisebbségekért felelős bizottsága.

Az eseményen számos nem adventista meghívott is részt vett. Valamennyien ajándékba kapták az áprilisi folyóirat különleges számát.

A hangverseny megtekinthető a www.semneletimpului.ro honlapon.

Film készült az adventistákról

Az adventisták címmel nemrégiben dokumentumfilm készült az Egyesült Államokban. A film az adventista egyház meglátását ismerteti az egészségről és szolgálatról, és az államokbeli tévécsatornákon sugározzák.

A film azt hozza napfényre, amit rendezője, Martin Doblmeier ellentmondásként könyvel el: a hit dolgában konzervatív közösség az orvosi technológia terén az élvonalban áll.

A film abból a vágyból született, hogy minél többet tudhasson meg a hétköznapi ember az adventistákról, akik hisznek Jézus közeli visszatérésében, szeretnének többet és jobban élni, jelentette ki Doblmeier.

A dokumentumfilm nyomon követi az egyház által az 1800-as évek végétől elfogadott egészséges életstílust. Az adventista orvosi központok már akkor is az egészség Mekkáját jelentették, ahova sokan zarándokoltak el, mivel a legújabb orvosi eljárásokat alkalmazták; így például a Battle Creek-i Szanatórium olyan pácienseket vonzott, mint Amelia Earhart és Henry Ford, árulja el a film.

A rendező a film jelentős részét arra szánta, hogy a legújabb orvosi felfedezéseket ismertesse, mint például egy babuín (majmféle) szívének gyerekebe történő átültetését, amit dr. Leonard Bailey végzett 1984-ben a Loma Linda Egyetemen, vagy a robotsebészet fejlődését. Továbbá hangsúlyozza az adventisták elkötelezettségét a szombat megszentelése iránt. „Nagyon meghatott az adventista egyház szombatkulturája. Szombaton az adventisták nem hevernek tétlenül, hanem a közösségben vannak, segítve és befolyásolva a rászorulókat”, mondta Doblmeier. Azt is hozzátette, hogy szándékosan hangsúlyozta az Egyesült Államokban végzett orvosi szolgálatot.

Lehetséges, hogy egy másik filmet is készíteni fog az egyház nemzetközi képéről, és ekkor a nevelést hangsúlyozná ki.

Aki szeretné megrendelni a film DVD-jét, megteheti a www.journeyfilms.com honlapon.

Pápaköszöntés születésnapja alkalmából

A Vatikáni Rádió nem régen arról tudósította hallgatóit, hogy több, mint 1200 fotó érkezett arra a közösségi oldalra, amit az Ifjúsági Világnapok 2011-es, madridi találkozására nyitott a Facebook internetes ismeretségi hálózata.

Ennek a kezdeményezésnek az a célja, hogy a fiatalok XVI. Benedek pápát 83. születésnapján köszöntsék és kifejezzék neki jókívánásait. „Add az arcod a Szentatyáért” címmel indították el azt a kezdeményezést, mellyel a világ fiataljai által beküldött fotókból XVI. Benedek mosolygós arcát formálták meg, ezzel is megajándékozva a Szentatyát születésnapja alkalmából.

Jelenleg több mint 36 ezer fiatal csatlakozott a Facebook Ifjúsági Világnapok számára nyitott közösségéhez, ahol a tagok a Szentatya tanításáról és a fiataloknak szóló üzeneteiről olvashatnak és informálódhatnak, valamint szabadon kifejezhetik gondolataikat.”

Elgondolkozhatunk: mit juttat eszünkbe ez a tudósítás? Milyen képnek a „megcsinálását”, még ha nem is erre az esetre utal a bibliai jövendölés? És ami ennél fontosabb: egyházunk fiataljainak és időseinek arca kinek a képét formálja meg?

Műsor a Speranta TV-ben

Április 19-től kezdődően a Speranta TV újabb műsorral kedveskedik a magyar ajkú nézőknek: a *Párbeszéd* című összeállítás szerkesztője Banga Emil lelkész, aki időszerű kérdéseket világít meg bibliai megközelítésből.

Az adás meghívottjai magyar nyelvű lelkészek és közéleti személyiségek úgy Romániából, mint Magyarországról és más európai országokból, a riportok

pedig a magyar kisebbséget érintő válságokra mutatnak rá.

A *Párbeszéd* hétfőn, kedden és szerdán követhető nyomon 17.00 és 18.00 óra között a Speranta TV-n, illetve a www.sperantatv.ro honlapon.

Mind egy, de nem mindegy!

Augusztus 1-8 között Erdélyben magyar nyelvű felnőtt táborra kerül sor. A hely még nincs leszögezve, de két lehetséges név jöhet szóba: Laposnya vagy Hágótó. Ebbe a táborba a szervezők várják mindazokat a személyeket (nőket és férfiakat), akik **27 év fölöttiek és egyedülállók**. Közös programok, túrák, nagy beszélgetések, versenyek, „gyerekkor felnőttcipőben” vár mindazokra, akik időnként unalmas magányukból vagy a hétköznapi rutinból szeretnének (bár) egy hét erejéig kitörni.

A részleteket idejében közölni fogjuk, addig is iratkozni és érdeklődni lehet Szász Cs. Géza ifjúsági lelkésznel; e-mailben gezacs@yahoo.com, vagy telefonosan: 0875-309675.

Gyülekezeteink figyelmébe!

Megismételjük felhívásunkat, amely az áprilisi folyóiratunkban is napvilágot látott:

Az évek során nagyon sok szombatiskolai lecke és időszakos kiadvány gyűl fel adventista családjaink otthonában. Legtöbben sajnálják ezeket kidobni, viszont az általuk elfoglalt helyre is szükség volna. Ennélfogva a Kiadó vezetősége úgy döntött, hogy a használt bibliatanulmányokat megpróbálja újraértékesíteni. Felhívjuk a gyülekezeti tagok, különösképpen a könyvfelelősök és lelkészek figyelmét arra, hogy szervezzék meg időszakosan (például 3-6 havonta) ezeknek az anyagoknak a begyűjtését, majd az egyházterületek könyvfelelőseivel való egyeztetés után szállítsák el a megbeszélthelyre (Kolozsvárra vagy Marosvásárhelyre). Hangsúlyozzuk: előbb beszéljék meg a Kiadó területi képviselőivel (az egyházterületi könyvfelelőssel), és csak ezután intézkedjenek az elszállítás felől. Reméljük, hogy ez a megoldás tetszésre és elfogadásra talál a gyülekezetekben, s a régi bibliatanulmányok, feldolgozás után, hozzájárulnak más anyagok megjelenéséhez.

Kinek virág, minek virág?

Valóban a virágnyílás havában vagyunk. Igaz ugyan, hogy már korábban, húsvét körül elkezdtek zsendülni a fák és nyílni a koratavaszi virágok, de csak most, egy hónappal később éri el a megújuló természet az ő igazi színpompáját: az orgonafák, a tulipánok, a nefelejcskek, és sok más társuk igazán most vigadnak és derítenek minket is jókedvre.

Mindig is szerettem virágot kapni, ha volt rá alkalom, ha nem volt, és magam is ugyanúgy szeretem adni. Ha történetesen a piac mellett haladtam el és rabul ejtett a mezeivirág-csokrok élénk színvarázsa, rögtön vittem haza egy csokorral édesanyámnak. Milyen alkalomra? Hát abból akadt bőven: „születésnapjára, ami éppen három és fél hónap múlva lesz”, vagy ha már elmúlt, akkor ismét emlékeztetni kellett rá a negyedik vagy akárhánnyadik hét leteltével, s ha hirtelenjében nem sikerült kiszámolni az évforduló évfordulóját, mindig kéznél volt / van a „szent kedd” vagy a „boldog csütörtök”. Tökéletesen bevált, ilyen indokok ellen sehol sem lehet fellebbezni. Próbáljátok csak ki!

Egy kis sztori viszont azt juttatja eszembe, hogy esetenként nem mindenki rajong az ajándékba kapott virágért; nem mintha nem örülnének neki a legtöbbször, de talán másféle figyelmességre vagy meglepetésre számítottak tőlünk.

Nem is olyan régen egy kedves fiatal családhoz látogattam el. A két gyerek közül a kisebbik, a négy (vagy öt?) éves Dávid is otthon volt. Édesanyjának egy szál gerberát vittem, amit rögtön vázába is állított. A legényke, aki csak később fedezte fel a virágot, mindjárt buzgón tudakolta anyjától, honnan származik a virág. – Most hozta a vendég, válaszolta csemetéjének. – Hm, és nekem nem hozott? – Ó, dehogynem, ezt a virágot kettőnknek hozta, próbálta az anyuka menteni a gyerek elérékenyülő lelkivilágát. – Hűű, akkor jóóó! derült fel Dávid tekintete.

De nem sokáig tartott a virágom becsülete. Merthogy a szösi kis fejcskének a gazdája, életkoránál fogva az édességet is igen kedveli, s mivel a húsvét közeledett, nyilván, hogy minden látogatóban egy-egy kétlábú nyuszikát is remélt felfedezni.

– Anyu! Ez a vendég nekem nem hozott semmit?! – Dehogynem, Dávidkám, itt a virág... – Ó, az a virág... Inkább hozott volna helyette édességet!

Hát, igen. Az ember holtáig tanul. Többek között azt, hogy „virág a mamának, játék / édesség a babának!” És azt is, hogy a virág csak akkor igazi, amikor nem vele helyettesítjük adósságainkat: mert nincs az a rét és tengernyi virág, ami pótolhatná a kedvességet, a kellemes és szép szavakat, az őszinte tiszteletet és a szívből fakadó megbecsülést.

Adjuk meg azért a császárnak, ami a császáré..., s az embernek, ami az emberé!

Kovács Judit

Ezt az oldalt az olvasók kéréseinek szántuk. Levelezési rovatunkban lapunk munkatársai fognak válaszolni a beküldött kérdésekre. Arra kérünk mindenkit, hogy illedelmes, helyénvaló kérdéseket tegyenek fel, amelyek bibliakutatásukat és lelki töprengéseiket tükrözzék. Legyenek általános érdeklődésre igényt tartó kérdések, nem támadó vagy kicsinyeskedő megjegyzések. Fenntartjuk a döntés jogát arra, hogy nyilvánosan vagy csak magánlevélben válaszoljunk a feltett kérdésekre. Megteszünk mindent annak érdekében, hogy az igényeknek eleget tegyünk. Ha ez mégse lehetséges időnként, kérjük a szíves megértést. E kezdeményezésnek az a célja, hogy közel kerüljünk olvasóinkhoz, és választ nyújtsunk tépelődéseikre. A kérdéseket a következő e-mailcímre kérjük eljuttatni: curierul@adventist.ro vagy postacím: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari – 077190, jud. Ilfov. Köszönjük az együttműködést!

Mindent szabad?

Kérdés:

Kissé neheztelek Pálra egy elhirtelenkedett és ellentmondásos kijelentése miatt, amit megismétel. A szóban forgó kijelentés így hangzik: „Minden szabad nekem” (1Kor 6:12; 10:23). Állítása teljesen megtévesztő: egyáltalán nem igaz, hogy minden szabad. Vagy tévednék? Tényleg minden dolog megengedett?

Válasz:

Valóban igaz, hogy a szöveg megtévesztő. Az Írásban mindenfelé találunk megszorításokat, amelyek túlmutatnak saját tekintélyünkön és lelkiismeretünkön. Ám a lelkiismeretünk úgy van nevelve, hogy tudjuk: nem engedhetünk meg magunknak bármit. Hasonlóképpen az állítás ellentmond annak, amit az apostol más helyeken tanít, felsorolva az általa tilos dolgokat (1Kor 14:34, 2Kor 12:4). S még csak nem is említettük azt a számos bibliaszöveget, amelyben az apostol Krisztus törvényére, Isten haragjára és ítéletére utal, gyakorta megdorgálva azokat, akik helytelenül tanítanak vagy cselekednek. Semmiképpen nem mondhatjuk azt, hogy „minden szabad nekem”.

A bajkeverő kijelentés elméletileg még szórakoztatóvá is válik, mivel különböző román fordításokban új szakasz elejére helyezték, amelyet a fordító vagy a szerkesztők címmel is elláttak: *A házasságtörésről* (CNS), *A szabadosságról* (NTR), vagy még szembeötlőbben *A paráznaságról* (WTB). A cím valóban találó ahhoz a szövegkörnyezethez, amelyben található, de nem illeszkedik a közvetlenül alatta következő szakasz-

hoz. Egy ilyen cím után a „minden szabad nekem” kijelentés feloldozást jelenthet a paráznaságra. A bűnösnek ez egyáltalán nem lenne fenyegetés, de éles ellentétben állna mindazzal, amit Pál a többi helyen tanít.

A cím nélküli fordítások esetében a kérdés ugyanolyan bonyolult marad, mivel az előző szövegek (9–11) különféle testi bűnöket sorolnak fel, és ezek gyakorlói „nem látják meg Isten országát”. Ilyen körülmények között a „minden szabad nekem” furcsán hangzik, és nem meggyőző.

A többi fordítás sem javít a helyzeten: a román nyelvű fordítások többsége azt írja, hogy „Minden megengedett nekem”, a magyar fordításokban pedig mindenütt a „Minden szabad nekem” található. A bukaresti WBT (2000) kiadásban még élesebben tűnik fel a kijelentés: „Mindent szabad nekem tenni.” Tényleg!?

A barátaim némelyike úgy gondolja, hogy Pál éppen ezt akarta mondani: „Most, a kegyelem diszpenzációjában (rendtartásában) teljes szabadsággal rendelkezünk. Krisztus felszabadított a törvény átkától, és teljesen szabadon tehetünk bármit, amit szeretnénk. Ha mégsem teszünk meg bármit, amit kívánunk, csak azért van, mert rájövünk, hogy bizonyos dolgok nem építőek.”

Ez a meglátás magasabbrendű etikának tűnhet, mivel úgy döntesz, hogy azt teszed, ami a legjobb, de nem külső kényszer hatására, hanem meggyőződéssből és idealista elgondolásból. Ám az idealizmus nemes volta mellett is (amit csak az angyalokra lehetne alkal-

mazni, a szentekre pedig csupán nagy elővigyázattal) rendkívül körülményes marad a kijelentés. Ha komolyan vennék, sokan azt mondanák: „Rendben, azt fogom tenni, amit az ösztöneim és természetem diktál! Ha kedvem támad egy kalandra a más feleségével, vagy elektronikus úton szeretnék elemelni egy összeget, nem ítélet el Krisztus törvénye, mert Pál szerint minden szabad nekem. Nem minden hasznos? Azt csak bízzatok rám, meglátom én, ha tényleg hasznos vagy nem, de előbb mégis biztosra akarom tudni: valóban minden szabad nekem?”

Ne gondoljuk, hogy Isten előbb kijelenti, minden megengedett, hogy aztán megbüntessen minket, mert komolyan vettük engedékenységet! Tulajdonképpen mit jelent a megengedés, a „szabad”? Vannak-e jelentésbeli korlátai a „minden”-nek? Ahhoz, hogy valakit megvédjünk a bűntől, nem elég azt felhívni, hogy nem minden hasznos, építő, bölcs, jótékony, stb. A hívó ember jobban tart az ítélettől, mint a bűnös, nem akarja elveszíteni az örökéletet. Ha szépen csak figyelmeztetjük, hogy „Öcsikém, nem hasznos, nem építő, nem bölcs, nem tesz jót neked, nem a legegészségesebb”, maga a kísértés továbbra is erősebb lesz, mint az idealista készletesekek. A vallásos emberek többsége nem kíván szent lenni, nem kíván túlsordulni érdemeket, sem az első helyekre nem pályáznak a paradicsomban. Az egyetlen, amire vágnak, az, hogy minél jobban kihasználják ezt az életet, de a másikat se veszítsék el, az se számít, ha az utolsó helyet kapják majd ott ko-

Mindent szabad, de nem minden használ

Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld!

(2Timótheus 2:22)

rona nélkül. Más szavakkal, számos keresztény olyan, mint a korintusbeliek, akiknek elég fejfájást okoztak a különféle földi szórakozások. Mondd egy korintusinak, hogy „Minden megengedett néked, bármit megtehetsz”, és ő komolyan fogja venni beszédedet. Ha hozzáteszed, hogy bizonyos cselekedete nem éppen a legértelmesebb, vajon elég lesz ahhoz, hogy új és jobb döntést hozzon? Ha Isten az ostobákat is elfogadja, miért lenne ő értelmesebb?

A válasz: Igaz, hogy néha túlhangsúlyozunk egyes bibliafordításokat, mert megszoktuk őket. Magam is nehezen tanultam meg, hogy *ellenőrizzek* le bármit. A szöveg valóban gondot okoz. A más nyelvű fordítások némelyike ugyanazt az értelmet tükrözi, mint a román (vagy magyar) verziók¹. Legalább huszonöt különböző fordítás² idézőjelbe teszi az állítást, rámutatva arra, hogy Pál valószínűleg idézi valakinek a szavait, és elutasítja őket. Más fordítások határozottan állítják, hogy Pál idéz³: „Odajutottatok, hogy ezt mondjátok: *Minden szabad nekem*” (BFC); „Valaki azt mondhatja: *Minden megengedett nekem*” (GWN); „Ti azt mondjátok: *Számomra minden megengedett*” (NLT, CJB). Ez a megoldás természetesen kézenfekvőbb a Pál írásainak belső összhangja szempontjából. A kérdés viszont az, ha tényleg ez volt a szerző szándéka. Eleinte vonzott ez a megoldás, de most már nehezen érthetőnek találok, miért ismételi meg az apostol ezt a lázító kijelentést kétszer (a 6. és a 10. fejezetben is). Elfogadható-e, hogy Pált ismételtlen idézzük, mint eretnekiség forrását? Véleményem szerint a kijelentés megértése és helyes fordítása két jelentésbeli kérdés megoldásától függ:

1. Vajon egyszerű megengedésről, szabadságról, engedékenységéről van-e szó, vagy inkább törvényességről, létjogosultságról, törvényes keretről, úgy ahogy sok angol fordító írja (lawful)?

2. A „minden” határozószót itt vajon abszolút értelemben kell venni? Ha jelentése itt abszolút, akkor a „minden szabad nekem” legenyhébben szólva is erkölcstelen, tehát elfogadhatatlan. A „minden törvényszerű” kijelentés pedig lehetetlen is. ■

Florin Lăiu, teológiaprofesszor

(Folytatjuk)

1. Például: Omnia mihi licent (Vulgata). I am (/We are) free to do all things (BBE). Every thing is in my power = *Szabad vagyok bármit tenni. Minden dolog hatalmamban áll* (MRD).

All things are lawful (for me) [azaz: minden dolog törvényes számomra] (ASV, DBY, ERV, NAS, NAU, GNV, DRA, ERV, WEB, KJV, KJG, NKJ).

Az olasz, német, horvát fordítások ugyancsak ezt állítják: *Minden törvényszerű* (LBA). *Számomra minden szabad* (LND, NRV).

2. NJB, CSB, NIV, BFC, FBJ, LSG, CAB, NVI, SBP, NJB, BFC, GWN, NLT, CJB, EIN, Menge, RSV, ESV, NRS, NAS, NET, NAB, IEP.

3. Vous allez jusqu'à dire: «Tout m'est permis.» (BFC) [Ti odáig mentek, hogy ezt mondjátok: *Minden megengedett nekem*]; Someone may say, „I'm allowed to do anything.” (GWN) [jelentése: Valaki ezt mondhatná: *Nekem bármit szabad tenni*].

Egy kislány, mint a legtöbb gyerek, örömmel kipróbált volna mindent. Bár szülei alapos nevelésben részesítették, és sokszor elismételték, hogy sok tiltás az ő javát szolgálja, mégis elengedett néhány intést a füle mellett. Egy alkalommal, amikor anyja nem volt otthon, unatkozni kezdett. Gondolta, most lehetősége van egy kis felfedezőutat tenni lakásukban. Elindult szülei hálószobájába kalandot keresni. Egy széket a szekrény elé vonszolt és felmászott rá, hogy lássa, mi szépet talál benne. Miután a szekrényben semmi érdekeset nem talált, a tetejét vette szemügyre. És valóban, talált ott egy kis papírzacskót. Kibontotta és látta, hogy tele van fehér porral. A hasát nagyon szerető Jenőke rögtön belemártotta az ujját, majd megkóstolta és édesnek találta. Még egy kicsit, no még egy kicsit, míg végül elégnek találta. A maradékot aztán szépen visszatette a szekrény tetejére.

Nemsokára hazajött az édesanyja. Azonnal látta, hogy valami nincs rendjén, mert fia ide-oda kóválygott bizonytalanul. Megrázta a vállát, és faggatni kezdte. Jenőke sírva mondta, hogy nagyon fáj a hasa. „Mit ettél?” – kérdezte az anyja. Erre szípgova bevallotta, hogy megkóstolta a „porcukort” a szekrényben. „Jaj, jaj, gyermekem, az méreg, attól meghalsz!” – kiáltotta rémülten az anyja. Azonnal orvost hívott, aki gynommosást végzett és kezelésben részesítette a kislányt. Hála a gyors beavatkozásnak, Jenőke megmenekült. De soha nem felejtette el, hogy méreg is lehet az, ami édes, és nem minden az, aminek látszik.

Valahogy így van ez az emberiség többségével, és különösen a fiatalokkal. Nehezen vagy egyáltalán nem tudják elfogadni, hogy a „porcukor”, amelyet szeretnek, az édes méreg, s ahelyett, hogy használna, árt nekik. Vannak dolgok, amelyek élvezetesebbek lehetnek, amelyek pillanatnyi örömmel járhatnak, amelyeket elfogadhatóknak neveznek, és mégis méreg, bűn van bennük. Az édes felszínű örömek keserves gyötrelmeket hoznak legtöbb esetben magukkal, és „élvezőik” meglakolnak azért, hogy inkább ösztöneiknek és kívánságaiknak engedtek, mintsem a figyelmeztetésnek vagy a józan észnek.

Soha ne feledjük el: a bűn élvezete csak rövid ideig tartó, a következménye azonban halál, örök halál. Krisztusban viszont minden megengedett, ami saját és másunk üdvösségét szolgálja.

Kovács Judit

Egy igazi barát

ADELA BÄNCÄU

Anyár kezd belopózkodni a természetbe, ellopva az emberektől a tavasz szelíd, kedves légkörét. No, de a nyárnak is megvannak a maga örömei, főleg a gyerekek számára. Nemsokára gyereknapi következik, utána pedig a nagyvakáció jön, amit legtöbbször falun, a nagyszülőknél töltenek.

Addig azonban Kati örül Róza mamának, az idős néninek, aki pár házzal odébb lakik és nagyon szereti a gyerekeket. Kati is szereti őt, jólesően beszélget vele mindig. Mindennap meglátogatja, még segít is neki a könnyebb munkában. Hiszen Róza mama az ő barátnője!

Kati sokszor gondolkozott már azon, mitől olyan más Róza mama, mint a többi ember? Szelíd, mindig jóindulatú, szinte túlságosan türelmes a csintalan gyerekekkel. Ámulva kérdezte magától: *Honnan van ennyi ereje mind ezekhez?!* Kati például nagyon nehezen tűr az öccsének. Bajosan bír ki mellette

egy egész órát, ha anya éppen megkéri erre, „mert a kisfiú önző, ordít, ha nem járnak a kedvében, mindig a figyelem középpontjában akar lenni, és egyáltalán, mit lehet játszani egy kétéves babával?!” Ő már nagy – hétéves! Ki is bírhatná ki a kisöcsit, ha nem Róza mama? Kati még jobban ragaszkodik hozzá, amikor átveszi a néni a felügyelést.

Egy bizonyos, szépnak ígérkező napon Kati újból Róza mamához készült, de most egyedül, mert gyermekesében nagyon sok kérdés várt válasza. Nem is gondolkozott sokáig, kifutott a kapun, be egyenesen Róza mama szobájába. A néni térden volt, békés arcát felfele tartotta. *Vajon mit csinál ott?* – tünődött Kati.

– Jó reggelt! Mit csinálsz, mama?

– Nahát Kati, meg sem hallottam, hogy beléptél. Éppen a legjobb Barátommal beszélgettem.

– Hiszen én nem látok senkit. Egyedül vagy...

– Nem, nem vagyok én egyedül. Tudd meg, hogy ez az én Barátom nem akar ki, maga Isten. Ezért ha nem is látom, érzem, hogy a közelemben van.

– Te és Isten barátok vagytok?! – kérdezte Kati megdöbbenve. Hogy lehet megbarátkozni Istennel?

– Hát, ha valakivel barát akarsz lenni, meg kell ismerned azt a személyt, jól kell érezned magad mellette, bíznod kell benne, azonos elveitek kell, hogy legyenek, vagyis kell találjatok egymáshoz. Könnyű barátokat szerezni, de megtartani őket már nehezebb. Ha barátok akartok maradni, néha le kell mondanod arról, amit szeretnél és egyebet kell tenned, olyasmit, amit talán nem is kedvelsz. Valahogy így van Istennel is.

– És honnan tudod te, hogy mi tesz Istennek?

– Minden elvárását, és azt is, amivel majd elhalmoz, ha Barátunkká fogadjuk, megtaláljuk egy könyvben, a Bibliában!

Szóval ez a titka Róza mama jószágának és kedvességének. A Biblia! Kati kezdte megérteni őt.

– És neked mindig sikerül szeretni az embereket, akkor is, ha nem tetszenek neked?! – kérdezte a láthatóan megle-

pődött Kati. Megragadta valami, ami meghaladta felfogását.

– Nem könnyű, valóban igaz. De ha nem sikerül, Ő mindig segít. Látnod, például, mielőtt megbarátkoztam volna Istennel, állandóan veszekedtem a hátsó szomszédokkal. Mindig találtunk valami okot a gyűlölködésre. Egyik nap összetaposta a virágos kertemet. No, gondoltam, én is elintézem a zöldséges ágyásait. Jópár éjszakát nem aludtam, mert gondolkodtam, hogyan is hajtsam végre. Ez a harag addig tartott, amíg megismertem ezt a Barátot. Azt hittem, igazat ad nekem – „fogat fogért” –, de Ő egyebet mondott. „Ha éhes a te ellenséged, adj enni neki, ha szomjas, adj innia”. Így hát egyik napon bekopogtam a szomszédaszonyomhoz egy doboz süteménnyel. Amint meglátott, már tátotta a száját a veszekedésre, de meglátta a mosolygós arcomat, s megállt. Elmondta neki, hogy bánom ami addig történt, s szeretnék a barátnője lenni. Sírni kezdett, s elmondta, hogy nagyon magányos és szomorú. Rájöttünk, hogy félreértettük egymást. Milyen igaza volt az én Barátomnak! Azóta még jobban bízik Bennel. Látnod? Ezt nevezzük barátságoknak.

Kati sokáig tünődött azon, amit Róza mamától hallott. Nem sikerült mindent megértenie, de egy gondolat nem hagyta nyugton: vajon Isten nem akarna az ő Barátja is lenni? S ha igen, mit várna tőle? Vajon nem azt, hogy szebben bánjon a kistestvérével? ■

Szeretni mindvégig

DANIEL DELCEA

Létünkre nagyon károsan hat képtelenségünk, hogy *mindvégig szeressünk*. Ennek közismert megnevezése: „érzelmi instabilitás”. A legtöbb, baráti-, családi- vagy hitbéli kapcsolatot megzavarja néha egy áruló, hűtlen, félénk vagy önző tett. Ez öli ki az életörömet, és sok esetben emiatt szakad meg a kapcsolat még mielőtt a felek megérezték volna a kitartó, hosszúéletű szeretet édes ízét.

Lehet, hogy néha nem is vagyunk tudatában ennek az emberi gyarlóságnak, mégis személyes elhatározásokkal próbáljuk megszilárdítani kapcsolatainkat, amelyeket fogadalmakkal, nyilvános vallomásokkal vagy hivatalos eskütelletel fejezünk ki. Mindemellett a barátságok továbbra is széthullanak, egyre több házasság válással végződik, és a keresztények Isten iránti elkötelezettsége nagyon szánalmas.

Mi történik tulajdonképpen? Lehetetlen stabil kapcsolatot ápolni vagy hiányzik valami lényeges az életünkben?

Ha világszűrést keresünk, újból Jézusra kell tekintenünk, Aki azért jött, hogy elesett lényünk legmélyebb gondjaira is megoldást hozzon. A tanítványokkal fenntartott, baráti és hitbéli kapcsolat elénk tárja a sohasem ingadozó barátság és áldozatkész szeretet titkát.

A húsvéti vacsora estéjén, amikor Jézus utoljára gyűlt össze tanítványai a felházban, a lehető legmerészebb

kijelentések hangzottak el az erős ragaszkodás kifejezésére. Péter kijelentette, hogy kész életét adni az Úr Jézusért, s a többiek is nyíltan kifejezték állítólag szilárd meggyőződéseiket Jézus istenségében: „Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: erről hisszük, hogy az Istentől jöttél ki”

”

A barátság ott végződik, ahol a bizalmatlanság kezdődik.

”

Seneca

éjszakán újból bebizonyosodott, talán még világosabban, hogy az ember képtelen mindvégig szeretni, főleg a nehéz körülmények között.

Ennek az ingatag magatartásnak megértésében nagyon sokatmondó Jézus válasza a tanítványok hitvallására: „Most hisztek? Íme, eljön az óra és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok...” (Jn 16:31-32). Így is lett. Amikor a legbiztosabbak voltak hitükben, éppen akkor gyengítette meg Barátukkal való kapcsolatukat az árulás, a gyávaság és a hazugság.

A „Most hisztek?” kérdés által Jézus, aki ismeri az emberi szív titkait, rátapintott a kapcsolatbeli ingatagság forrására: a hitetlenségre. Közvetlen módon azt árulja el, hogy a kapcsolatok szilárdsága és az elkötelezettségek tartóssága hitünk színvonalától függ. Addig, amíg a bizonytalanság és ké-

telkedés ott lappang a kapcsolataink mögött, odaadásunk is korlátozott, ahogyan Seneca is állítja: „A barátság ott végződik, ahol a bizalmatlanság kezdődik”. Amikor eltűnnek a kétségek, a szeretet teljessé válik. Így zárult a tanítványok tapasztalata is. Krisztus halála és feltámadása minden kétséget eloszlatott, teljesen megvilágította a názáreti Jézus kilétét, s ennek nyomán a tanítványok fenntartás nélkül áldadták magukat feltámadt Mesterüknek.

János evangéliumának felosztása is alátámasztja azt a bizonyosságot, hogy a hit és szeretet szorosan kapcsolódnak egymáshoz. Könyvének első húsz fejezete a Jézusba vetett hit mellett szóló érveket sorol fel (Jn 20:31), a 21. fejezet pedig a szeretet szívmenlengető leírása, bizonyoságként minden ember számára, hogy a szeretet bilincsei akkor hullanak le, amikor a hit erőssé válik.

Ezzel magyarázható az, hogy Isten legnagyobb befektetése érdekünkben a hitünket volt hivatott erősíteni. Jézus élete abból állt, hogy csodákat művelt és sorra feltárta előttünk Isten bizalomra méltó tulajdonságait: erejét, tudását és szeretetét. Úgy halt meg, hogy abból megtanulhatjuk, mit jelent mindvégig szeretni. Mindezek pedig azért lettek meg, hogy az ember higgyen és örök élete lehessen.

Imádkozzunk olyan hitért, amely halálig kitartó szeretetre készítet.

„A hit az isteni igazság előtt meghódoló értelem tette, amely a kegyelemből, Isten szavára működő akarat parancsára születik” (Aquinói Szent Tamás). ■

ADVENTISTA
TEOLÓGIAI INTÉZET

2010-es FELVÉTELI

Képzések:

☞ Teológiai magiszteri

A tanulmányok időtartama: 2 félév / 1 év, nappali tagozat
Angol nyelvű program

Beiratkozás: június 15-30

☞ Adventista pasztorálteológia – akkreditált képzés

A tanulmányok időtartama: 6 félév / 3 év, nappali képzés
Oklevél: teológus-lelkész

Beiratkozás: július 5-12 szeptember 1-6

Vizsgák: július 13-14 szeptember 7-8

☞ Szociális munka – akkreditált képzés

A tanulmányok időtartama: 6 félév / 3 év, nappali képzés
Oklevél: szociális gondozó

Beiratkozás: július 12-19 szeptember 6-13

Interjú: július 20 szeptember 14

☞ Tanító- és óvóképző kar

A tanulmányok időtartama: 6 félév / 3 év, nappali képzés
Oklevél: tanító-óvodapedagógus

Beiratkozás: július 12-20 szeptember 6-15

Interjú: július 21 szeptember 16

☞ Román nyelv és irodalom – Angol nyelv és irodalom

A tanulmányok időtartama: 6 félév / 3 év, nappali képzés
Oklevél: bölcseész

Beiratkozás: július 12-21 szeptember 6-15

Interjú: július 22 szeptember 16

Alkalom
az értelemképzésre

Tananyag
a jellemformáláshoz

Ihletés
a szolgálatra

INSTITUTUL TEOLÓGIC ADVENTIST
Adventista Teológiai Intézet

Șos. Doctol, nr. 11-13, Cernica
077035, Jud. Ilfov, România

Tel/Fax: (+40) 021 360 53 50, (+40) 0744 68 51 23
e-mail: secretariat@institutadventist.ro

www.institutadventist.ro